

မြန်မာ့ရိုးရာ
သွေးသား ရင်းချာ
ပုံပြင်များ
ဦးအောင်သိမ်းမြတ်

စာဦး အမှတ်

မြန်မာ့ ရိုးရာ သွေးသားရင်းချာ ပုံပြင်များသည် ဦးအောင်သိမ်းမြတ် ပြုစုသော အခြား ပုံပြင်များနှင့် မတူညီပေ။ ဤစာအုပ်မှာ တစ်အူထုံ ဆင်း နောင်ရင်း ညီအစ်ကို ဖြစ်သော ပြည်ထောင်စုသား တိုင်းရင်းသား များ၏ ပုံပြင်များ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ပြည်ထောင်စုသားတို့၏ ရိုးရိုး ပုံပြင်များ မဟုတ်ချေ။ တစ်ဦး ကြားဖူးသော တစ်ဦး၏ ပုံပြင်၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အဓိပ္ပာယ် နီးစပ်သော ပုံပြင်၊ ဆင်တူယိုးမှား ပုံပြင်၊ တစ်စိတ် တစ်ဒေသ တူညီနေသော ပုံပြင်များ စသည်တို့ ဖြစ်ပေ၏ ။

ပုံပြင် အမှတ် ၁၊ စကားတတ်လှ မယ်ရူပ ပုံပြင်မှာ ချစ်စရာ ကောင်းသော ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဤပုံပြင်ထဲတွင် ပါဝင်သော ညီနောင် ခုနစ်ဦးမှာ မြန်မာ ပုံပြင်များတွင် မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သော ဇာတ်ဆောင်များကို မြင်ယောင်လာရ၏ ။ ခရီး အတူသွားသော ညီအစ် ကို ခုနစ်ဦး အနက် လမ်းတွင် တွေ့သော အရာများကို ယူဆောင်လာသည့် ညီအထွေးကား လှေ ကြခတ်ဆူး ရေညှိ ကြက်ဥတို့ကို ခေါ်သွားသော ငလက်မ၏ စရိုက်နှင့် တူလှပေသည်။

သရေခေတ္တရာ ရာဇဝင်ကို ကြားဖူးသူတိုင်း ဗေဒါရီကို မသိဘဲ မနေပါ။ ဗေဒါရီကို သိသူတိုင်းသည် ရသေ့ကြီး၏ ကျင်ငယ်ရေကို သောက်မိသော သမင်မမှ လူသား မိန်းကလေးကို ဖွားမြင်သည်ဟု သိ ကြပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၂ ဖြစ်သော ရသေ့တွေ့သော မြို့ တွင် လူ၏ ကျင်ကြီးကို

စားမိသော တောသား သတ္တဝါမှ လူသားကို မွေးကြောင်း ပါရှိ သည်။ ထိုအခါတွင် ဗေဒါရီကို သတိမရဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။

ပုံပြင် အမှတ် ၃ ပါ ပြုသူထံ ရောက်သော ကံမှာလည်း ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ကြသော ဘာသာဝင်တို့၏ စိတ်နေကို သိနိုင်သည်။ မထွေးလေး ပုံပြင်ကို သတိရစရာ ဖြစ်ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၄ မှာ နန့်နှောင်းခါရီ ဒွေးမယ်နော် ဖြစ်၏ ။ နန့် သော်ကသည် ချစ်သူကို မြင်သဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေး တက်သွားရာ အကွပ်ပြောနေသော ကြမ်းကို နင်းမိကာ ချဉ်ပေါင်ဟင်း မှောက်ပုံမှာ မကောင်းသော နိမိတ် ဖြစ်နေပေ၏ ။ သို့ရာတွင် 'ထိုအချိန်အခါမှ စပြီး ယောက်ျားထံသို့ မိန်းမ လာရသော ဓလေ့မှ မိန်းမထံသို့ ယောက်ျား လာရသော ဓလေ့သို့ ပြောင်းသွားပုံ' ဇာတ်ကွက်ကလေးမှာမူ ကျေး တောသား ဗမာ လူငယ်များ အတွက် တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်အောင် ဖမ်းစားခဲ့ဖူးပေသည်။

ထိုပုံပြင်သည် မြန်မာ စာပေတွင် ငွေတောင်ရကန် မွေ့နှန်းရကန် သူဇာပျို့ ဟူ၍ လည်း ထင်ရှားခဲ့ တွင်ကျယ်ခဲ့ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၅၊ ပန်းချီဆရာ ဦးဇီးကွက်ကား ဇီးကွက် ဘာကြောင့် နေ့တွင် ပုန်းပြီး ညကျမှ ထွက်ရသနည်းကို အခြေပြုထားသော ပုံပြင်ဖြစ်၏ ။

ညီတော် နောင်ရင်း ပုံပြင်ဆရာများ၏ ထူးခြား ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်ဆီကို ဤပုံပြင်က ပြောပြနေပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၆၊ အဆန်း ပြိုင်ကြရာဝယ် ပုံပြင်မှာကား လက်ဖျား ခါယူရလောက်အောင် ငလက်တို့ ငညို စကားတောင်စားနှင့် တူနေသည် ကို တွေ့ရ၏ ။ တွေ့ရသော်လည်း ကွဲပြားပုံကလေးတွေလည်း ကြိုးကြား ပါနေသဖြင့် နှစ်သက်ရ ကြည်နူး ရပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၇ မှာ နံဘုရင်ကို အထင် သေးမိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြင်၏

အချုပ်မှာ နံစုတ်ငှက်နှင့် စွန်ရဲ၊ ဖားသုငယ်နှင့် ကေသရာဇာ ပုံပြင်များ နည်းတူ
'ကြီးမားသူက မတုပနိုင်သော သေးမွှားသူ၏ ကြီး ကျယ်သည့် ခွန်အား'
ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် 'ဂဇေ အိမ်၌ ၊ ဒုဋ္ဌောစ ဖျက်ဆီးသူကား၊ မုသိကော
ကြွက်တည်း၊ ဝနေ တော၌ ၊ ဒုဋ္ဌောစ ဖျက် ဆီးသူကား၊ မက္ကဋ္ဌော မျောက်တည်း' ဟု
ဆိုသည့် လောကနီတိပါ ဒုဇ္ဇန ကဏ္ဍနှင့်လည်း ညီညွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏ ။

ပုံပြင် အမှတ် ၈ ပါ 'ဖားပြုတ် တစ်ကောင် ဝါသောကြောင့်' မှာ
မြန်မာ့ရိုးရာ ပုံပြင်များနှင့် ထပ်တူနီးပါး ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အရှုပ် အထွေးကို
မွေးဖွားသူမှာ မတူပေ။ ယုန်နှင့် ဖားပြုတ် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ သာ ကွဲပြားသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၉ 'ထုံသော နံသော သားကိုးယောက်' မှာ ကြီးကျယ်
ခမ်းနားသော ပြည်ထောင်စုသား ပုံပြင်ကြီး ဖြစ်၏ ။

သားကိုးယောက် နံနပုံ အပုံ ထူပုံကား လူမိုက်ကြီး ငါးယောက် ပုံပြင်ကို
သတိရစဖွယ် ဖြစ်ပေသည်။

ပုံပြင် အမှတ် ၁၀ မှာ 'မြောက်အရပ်သို့ ချီသော မင်း' ဖြစ်သည်။ မြန်မာ့
ရိုးရာ သမိုင်း ပုံပြင်များပါ အကြောင်းအရာ အချို့ ဇာတ်ကွက် အချို့နှင့်
တူနေပေသည်။

တူညီမည်သာ ဖြစ်၏ ။ သွေးသား ရင်းချာတို့၏ ပုံပြင်များသည်
တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကူးလူး ယှက်နွယ်နေသည် မဟုတ်သလော။

ပုံပြင် ၁၁၊ ချစ်ကံနည်းသော ကြယ်ကလေး နှစ်ပွင့်၊

ပုံပြင် ၁၂၊ သနားစရာ အိုငှက်ငယ်၊

ပုံပြင် အမှတ် ၁၃၊ သုမန ကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနှင့်တို့မှာ ပြည်
ထောင်စုသား သွေးသားရင်းချာတို့သည် အမည်သာ ကွဲ၍ အမူအကျင့်
အတွေးအကြံများ တစ်သားတည်း တူနေပါကလားဟု ဆင်ခြင်ရသော ပုံပြင်များ

ဖြစ်နေပေ၏။

သွေးသားရင်းချာတို့၏ သားရေး သမီးရေး အမော၊ အချစ်ရေး အမော၊ အတ္တမာန အမောများမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင်ထားသလား ထင်ရ၏။

'တစ်ဖြတ်တည်း' ဟူသော စကားမှာ ဤနေရာတွင် အကျုံးဝင် လှပေသည်။

ပုံပြင်ပြော ဆရာများ၏ သွေးတို့သည် တစ်သွေးတည်း ဖြစ်နေသည့် သဘောပင်။

ပုံပြင် အမှတ် ၁၄ ကား 'မိုးစက်ကလေးတွေ အောင်ပွဲခံလေပြီ' ဖြစ်ပေသည်။ ပုံပြင်၏ ဇာတ်လမ်းမှာ မကြီးကျယ်သော်လည်း အတွေး အခေါ်ကား ကြီးကျယ်၏။ ခမ်းနား၏။ စိတြဂီဝါ ခိုမင်းဇာတ်၊ ရသေ့ ကောက်ကို စုပေါင်း အောင်ပွဲခံသော ဝက်များ၏ ဇာတ်တို့သည် တစ်မျိုး ကောင်း၍ ဤပုံပြင်မှာလည်း သူနည်း သူဟန်ဖြင့် တစ်ဖုံ ကောင်းမွန် နေသည်သာ ဖြစ်၏။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ထပ်တူနီးပါး တူညီသော ပုံပြင်များ၊ ဆင်တူ ယိုးမှား တူညီသော ပုံပြင်များ၊ အနှစ်သာရ မကွဲပြားသော ပုံပြင်များ များစွာ ရှိနေပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် တစ်အူထုံဆင်း ညီနောင်သားချင်းတို့၌ ဤကဲ့သို့သော ပုံပြင်များ ရှိကြောင်း စာမြည်း အဖြစ်ဖြင့် စုဆောင်း ဖော်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

စာရှုသူတို့သည် သွေးသားရင်းချာတို့၏ ပုံပြင်များမှာ ဤသို့လည်း ရှိကြပါကလားဟု သဘော ပေါက်လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် 'လက်စ သတ်တော့ ရုပ်ချင်း တူတာဟာ ညီအစ်ကို ဖြစ်နေလို့ကိုး' ဟု တစ်ခါ တစ်ရံ၌ တအံ့တဩ ပြောကြရဖူးသည်ကို သတိ ရကြလိမ့်မည်။ ဤသို့လျှင် 'မြန်မာ့ ရိုးရာ သွေးသားရင်းချာ ပုံပြင်များ' စာအုပ်ကို တသီးတခြား ပြုစုခြင်းမှာ ဤနှယ် ခံစားနိုင်ကြစေရန်မျှသာ ဖြစ်ပါ ကြောင်း။

*

စကားတတ်လှ မယ်ရူပ

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါက မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းတွင် ရှိသော
တောင်တန်းကြီး တစ်ခုပေါ်၌ အလွန် ကြီးကျယ်၍ ခမ်းနား သာယာသည့် ရွှေမြို့
တော် ကြီး တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ထို သာယာရွှေပြည်၏ ဘုရင်မင်းမြတ်တွင် သမီးတော် တစ်ပါး ရှိသည်။
အရွယ်၏ ကောင်းခြင်း၊ ရုပ်ရည် လှပခြင်း၊ ပညာ ရှိခြင်းတို့ကြောင့် တိုင်းသူ
ပြည်သားများက ချစ်ခင် မြတ်နိုးကြသည်။ ထိုသမီးတော်၏ အမည်တော်မှာ
'စကားတတ်လှ မယ်ရူပ' ပေတည်း။

မယ်ရူပသည် စကားကို ချေချေငံ ဘာသာယာယာ ပြော တတ် ၏ ။
သို့ရာတွင် သူ့အား မည်သူမျှ နိုင်အောင် မပြောနိုင်ချေ။ သူနှင့် အချေအတင်
ပြောသူတိုင်း အရှုံး ပေးရသည်ချည်း ဖြစ်၏ ။

မင်းသမီး၏ သတင်းသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့၏ ။ အတိုင်း
တိုင်း အပြည်ပြည်၌ ကျော်ကြား၏ ။ ပညာရှိများသည် မင်းသမီး၏ အရည် အချင်းကို
စမ်းသပ်ရန် ရောက်လာကြ၏ ။ စကားစမြည် ပြောကြည့်ပြီးနောက် ချီးမွမ်းကာ
ပြန်သွားကြလေ၏ ။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သမီးတော် အတွက် လွန်စွာ ဂုဏ်ယူ၏ ။ ဂုဏ်ယူ
ရာက မာန တက်လာသည်။ သို့အတွက် အမိန့်တော် တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်တော်
မူသည်။

'ငါ၏ သမီးတော် စကားတတ်လှ မယ်ရူပအား စကား အရာတွင် အနိုင် ရရှိအောင် ပြောနိုင်သူအား သမီးတော်နှင့် လက်ဆက် ထိမ်းမြားကာ တိုင်းပြည် ကို ထက်ဝက် ခွဲပေးမည်၊ သမီးတော်နှင့် စကား ပြောရာတွင် ရှုံးသူအား နား တစ်ဖက်ကို သံပူဖြင့် ဖောက်ပြီး ရာဇဒဏ် ခတ်တော်မူမည်'

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ မင်းညီ မင်း သား မင်းမြေး အမတ်သား သေဌေးသား သူကြွယ်သားတို့ ရောက်လာကြ၏ ။

မင်းသမီး၏ လှပသော ရုပ်ရည်ကို မြင်ရသော အခါ စကား မပြောဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။

'သူနှင့် စကား ပြောရလျှင် တော်ပါပြီ၊ နားကို အဖောက် ခံရလျှင်လည်း ခံရပါစေ'

ထိုကဲ့သို့သော လူများကလည်း မနည်းချေ။ အချို့ကား စကားအရာတွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသူများ ဖြစ်ကြပေ၏ ။ သို့ရာတွင် စကားတတ်လှ မယ်ရူပကိုကား နိုင်အောင် မပြောနိုင်ဘဲ နားတစ်ဖက် ဒဏ်ရာ ရလျက် ပြန်သွား ကြရလေ၏ ။

တစ်နေ့တွင် စကားတတ်လှ မယ်ရူပ၏ ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီး ထုတ် ပြန်သော အမိန့်တော်သည် ဒက္ခိဏဒီပ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွားလေ၏ ။

ထိုပြည်၏ ပြည့်ရှင်မင်းတွင် သားတော် ခုနစ်ပါး ရှိသည်။

ညီနောင် ခုနစ်ဖော်တို့သည် စကားတတ်လှ မယ်ရူပနှင့် စကားနိုင် လှ ရန် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ထံ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာလာကြသည်။ သူတို့သည် တစ်တောဝင် တစ်တောင်တက်လျက် ခရီး နှင်လာ ကြရာ မယ်ရူပထံ ရောက်ရေးသာ စိတ်အား သန်နေကြ၏ ။

အငယ်ဆုံး မင်းသားထွေးကား အလွန် စပ်စုသူ ဖြစ်၏ ။ သို့ကြောင့် လမ်းတွင် တွေ့သော လွယ်အိတ် တစ်လုံးကို ကောက်ယူသည်။

'ညီထွေး၊ ရှုပ်အောင်ကွာ ဘာလုပ်ဖို့တုံး'

နောင်တော်ကြီးက မြည်တွန်သည်။

ဒုတိယ နောင်တော်ကလည်း 'တော်တော် စပ်စုတဲ့ ကောင်ပဲကွာ၊
ထားခဲ့စမ်း' ဟု ငေါက်ငမ်းသည်။

အစ်ကိုကြီးတွေ၏ ငေါက်ငမ်းသံ မြည်တွန်သံကို ကြားရသော နောင်
တော်ငယ်များကလည်း သံယောင်လိုက်ကာ ဆူပူကြသည်။

ရှုတ်ချသူက ရှုတ်ချ၊ သရော်သူက သရော်ဖြင့်။

'အသုံး တည့်လို တည့်ငြားပေါ့ နောင်ဘုရားတို့ရာ၊ ဒါကလေး သယ်လာ
ရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတာ မှတ်လို့'

ချိုချိုသာသာ အကြောင်း ပြလျက် မင်းသားထွေးသည် လွယ်အိတ်ကို
ဖုတ်ဖက် ခါပြီး ပခုံး၌ ချိတ်လွယ်လာခဲ့လေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ခရီး ဆက်ကြစဉ် လမ်းဘေး၌ ကြက် တစ်
ကောင် သေနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

မင်းသား ခြောက်ပါး အနက် မည်သူကမျှ ငုံ့ မကြည့်ချေ။

မင်းသားထွေးမူကား ကြက်သေကို ဝမ်းသာအားရ ကောက်ယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲသို့
ထည့်တော့သည်။

'ဟေ့ ညီထွေး၊ ထားခဲ့စမ်းကွာ၊ ကျက်သရေ မရှိတဲ့ အသေကောင်ကို'

နို့ညှာ နောင်တော်က ငေါက်ငမ်းလျှင် ကျန် နောင်တော်များကပါ

'ထားခဲ့၊ ထားခဲ့၊ ညီထွေးဟာ တယ်လည်း အပြောရ ခက်ပါကလား' ဝိုင်းဝန်း
တားမြစ်ကြသည်။

'နောင်တော်တို့ရာ၊ နောင်တော်တို့ကို မထိခိုက်ရင် ယူခဲ့ပါရစေဗျာ၊

အသုံးဝင်လို ဝင်ငြားပေါ့'

'သည် ညီတော်ထွေးနှင့်တော့ ခက်နေပြီဟေ့'

နောင်တော်ကြီးမူ ညည်းတွားသံဖြင့် အလျှော့ပေးသည်။

ညီတော်ထွေးကလည်း ညီတော်ထွေးပင်။ မကြာမီ တစ်စုံတစ်ရာကို ကုန်းကောက်ပြန်သည်။

'ဟေ့ ညီတော်ထွေး၊ လုပ်ပြန်ပြီလား'

နောင်တော်လတ်က ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ အော်ငေါက်၏ ။

'နောင်နောင်ကလည်းဗျာ၊ ညီညီ ဘာလုပ်လို့တုံး'

ထိုသို့ ပြောမယ့်သာ ပြောသည်၊ သူ့ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်း အသစ်တစ်မျိုး ရောက်နေပြီ။

ထိုအရာမှာ ကြိုးမျှင်ကလေး တစ်မျှင် ဖြစ်၏ ။

ညီတော်ထွေးသည် နောင်တော်တွေ မြင်သည့် အခါ၌ အချီအချ ပြောရသည်။ ရိပ်ခနဲသာ မြင်ကြရသည့် အခါများ၌ ဟိုလိုလို သည်လိုလို စကားရော ဖွဲရော လုပ်ပစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ်၍ ကောက်ကောက် ကွေးကွေး ဆိတ်ချို့ တစ်ချောင်းနှင့် ဇွန်း တစ်ချောင်း၊ ကြိုးကြီး တစ်ပင်တို့ကိုလည်း ကောက်ထည့်ခဲ့ပြန်သေး၏ ။

မကြာမတင် ကာလမှာပင် ညီတော် နောင်ရင်း ခုနစ်ပါးမင်းတို့သည် စကားတတ်လှ မယ်ရူပ စံရာ ရွှေပြည်တော်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြလေ ၏။

ဒက္ခိဏ ဒီပ အရပ်မှ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိရသော အခါ မင်းသမီး၏ ရှေ့တော်သို့ အမြန်ဆုံး ဝင်ခွင့်ရ၏ ။

မင်းသမီး စံမြန်းသော အဆောင်မှာ မင်းသမီးနှင့် မတန် ကျဉ်းမြောင်း၏

။ သို့ပါလျက်နှင့် တံခါးတွေ ပိတ်ထားသေး၏ ။

'တယ်ပြီး ပူလှ အိုက်လှပါကလား၊ ဟူး'

နောင်တော်ကြီး ညည်းတွားမိသည်။

မယ်ရူပကို စကား ပြောခြင်း မဟုတ်။ မြည်တမ်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

'မီးက အခု ပူတာ အိုက်တာထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုလို့တောင် ပူ ပါသေးတယ် အရှင့်သား'

မယ်ရူပထံမှ ချေပချက် ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။ စကား ပြောရန် မရည် ရွယ်သေးသဖြင့် ချေပစကားကို နောင်တော်ကြီး မတုံ့ပြန်တတ်။ ဘာပြန်ပြော ရပါမတုံး စဉ်းစားနေရသည့် အတွက် ရှုံးသွားလေ၏ ။ သို့အတွက် မူရင်း အမိန့် တော်နှင့် အညီ ဝဲဘက် နားရွက်ကို သံပူဖြင့် ထိုးဖောက်ခြင်း ခံရလေ၏ ။

နောင်တော်ကြီး၏ ညီတော် ငါးဦးမှာလည်း မထူးခြားချေ။ သူတို့လည်း တောက်တဲ့ လှည်းနင်း ခံရသလို အိုးတိုးအတ ဖြစ်ကာ ရှုံးကြသည်။ သူတို့ လည်း ဘယ်ဘက် နားရွက်တွေ အဖောက်ခံရသည်။

နောက်ဆုံး လူကား ညီတော်ထွေးပေတည်း။

သူသည် ရှေ့က နောင်တော် ခြောက်ယောက်ကဲ့သို့ မခံရအောင် စိတ်ကူး ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ နောင်တော် ခြောက်ပါးလုံး သုံးစွဲသွားသော စကား ကိုပင် ထပ်မံ သုံးစွဲသည်။ မယ်ရူပထံမှလည်း စကား အသစ် မလာသေး။

'သည် အခန်းထဲမှာထက် မီးက အများကြီး ပိုပူပါသေးတယ် ရှင်'

'ဟုတ်လား၊ သည်လိုဆိုရင်'

ညီတော်ထွေးသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြက်သေကို ထုတ်ပြ၏ ။

'သည်လိုဆိုရင် မောင်တော့ ကြက်သေကို ကင်ချင်လိုက်တာ'

တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမ ပါးစပ် ပိတ်သွားဖွယ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စကား
တတ်လှ မယ်ရူပကား ပြောစရာ စကား မရှားပါး။

'အို ကြက်သေကို မီးကင်ရင် ကြက်ဆီတွေ ကြမ်းပေါ်ကျပြီး အဖိုးတန်
ကော်ဇောတွေ ပျက်စီး ကုန်ပါ့မယ်'

'ကြောင့်ကြတော်မူပါနှင့် အရှင့် သမီးတော်၊ ကြက်ဆီတွေ ယိုကျလာရင်
ဟောသည် ဇွန်းနှင့် ခံထားမယ်လေ'

မင်းသမီး ပြောသမျှကို မင်းသားက အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်
သလောက် မင်းသမီးကလည်း ဆီလို အပေါက် ရှာတတ်ပါ၏။

'ဟင် ကြက်ဆီက သိပ်ပူတာ၊ ကြက်ဆီ ပူလွန်းတဲ့ အတွက် ဇွန်းကျိုး
သွားမှာ သေချာတယ်၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်မတုံး'

ညီတော်ထွေး ရယ်မောကာ ကြိုးမျှင်ကလေးကို ထုတ်ပြ၏။

'ပူပန်တတ်ရန်ကော အရှင့် သမီးတော်ရယ်၊ ဇွန်း ကျိုးတာလောက်
များတော့ သည်ကြိုးမျှင်ကလေးနှင့် ဖမ်းချည်ပစ်လိုက်မှာပေါ့'

စကားတတ်လှ မယ်ရူပနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော ယောက်ျားများ အနက်
မည်သူမျှ သည်ကဲ့သို့ ရှည်လျားစွာ မပြောနိုင်ကြချေ။ သည်တစ်ယောက်ကား
မယ်ရူပကိုပင် စကား မဆက်တတ်အောင် လုပ်နေပြီ။

သို့ကြောင့် မယ်ရူပက စိတ်ဆိုးသံဖြင့် ပြော၏။

'အရှင့်သား ဆိုတဲ့ စကားတွေဟာ တိုတိုကလေးပဲ၊ စကားစစ် ထိုးလို့
မဖြစ်နိုင်ဘူး'

ညီတော်ထွေးကား အပြုံး မပျက်ပါ။ လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြိုးကြီးကို ဆွဲ
ထုတ်၏။

'မောင်မောင့် စကားတွေ တိုတောင်းတယ် ဟုတ်လား၊ လွယ်ပါတယ်

အရှင် သမီးတော်၊ သည်ကြိုးနှင့် ဆက်တာပေါ့'

သည်အခါတွင်ကား မယ်ရူပ အမှန်ပင် စိတ်ဆိုးလာပြီ။ သလွန်ပေါ်တွင်
သေခွေ ကွပ်ရွပ်စွာ ထိုင်နေရာက ထရပ်၏ ။

'ရှင်ဟာ အတော် ကောက်ကျစ်ပါကလား'

ညီတော်ထွေး ရယ်မောသည်။

'မောင်မောင့် စကားတွေထက် ပိုပြီး ကောက်တဲ့ဟာ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊
ဘာတုံး သိလား'

ညီတော်ထွေး ထုတ်ပြသော အရာမှာ သူ လမ်းမှ ကောက်ယူလာခဲ့သည့်
ကွေ့ကွေ့လိမ်လိမ် ဆိတ်ချိုပေတည်း။

စကားတတ်လှ မယ်ရူပဟု သတင်းကြီးလှသော မင်းသမီးခမျာ စကား
မဆက်တတ်တော့ပြီ။

သို့ဖြင့် စကားစစ်ထိုးပွဲတွင် မရှုံးစဖူး အရှုံးကြီး ရှုံးလေ၏ ။ သို့အတွက်
ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ သူ့ကတိ အတိုင်း ညီတော်ထွေးအား သမီးတော်နှင့် ထိမ်း
မြားပေးပြီး အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာ အရာသို့ အပ်နှင်းလိုက်ရလေသတည်း။

[လူရှေ့ ပုံဖြင့်]

*

ရသေ့ တွေသော မြို့

နွားကျောင်းသားကြီး ဂေါပါလ

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါက မြန်မာပြည်၏ မြောက်ပိုင်းရှိ အလွန်ကြီးမားသော တောကြီး တစ်တောထဲတွင် ဂေါပါလ ဆိုသော လူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ သူ့အလုပ်မှာ နွားများကို တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း စားကျက်ထဲ၌ ထိန်းကျောင်းသော နွားကျောင်းအလုပ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူသည် နေဝင်ခါနီး မှ အိမ်သို့ ပြန်ရသဖြင့် တစ်နေ့တာ အတွက် စားစရာ များ အလုံအလောက် ယူလာလေ့ ရှိသည်။ ဂေါပါလ၏ နွားများမှာ လေး ငါး ဆယ်ကောင် မဟုတ်ပေ။ ထောင်နှင့် ချီပြီး များပြားသည်။ သို့အတွက် သူ့တွင် လက်အောက် ငယ်သား လက်ထောက်တွေ လေးငါးဆယ် ပါလာသည်။

ထိုလက်ထောက်များတွင်လည်း အစားအစာ အလျှံပယ် ပါလာသည်။ ဂေါပါလသည် သူ့တွင် ပါလာသော အစာများကို တွေ့သမျှ လူတိုင်းအား ကျွေး လေ့ ရှိသည်။ သူ့အစာကို စားရသူများမှာ တမ္ဗိလ (ပေါင်းအောင်ပု) ပြည်သား များ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် တမ္ဗိလ တစ်ရာခန့် ဂေါပါလထံ စုရုံး ရောက်ရှိလာကြသည်။

'ဟေ့ ဂေါပါလ၊ အခု ငါတို့ ရှင်ဘုရင် ဗယန္တဝသီရ နတ်ရွာစံတော်မူ သွားပြီကွ၊ သိလား'

'စံစံပေါ့ကွာ၊ ငါနှင့် ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့'

'ထီးမွေ နန်းမွေ ဆက်ခံမယ့် သားတော် သမီးတော်လည်း မကျန်ခဲ့ဘူး'

'ကျန်ကျန် မကျန်ကျန် ငါ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ ဘုရင်ဆိုတော့ မင်းတို့ အလုပ်ပဲလေ'

'ဟေ့ ဂေါပါလ၊ ငါတို့ပြည်မှာ ရှင်ဘုရင် လုပ်မလား'

ဂေါပါလ မမျှော်လင့်သော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။

သူ့ထံမှ အဖြေ မထွက်မီ တမ္ဗိလ တစ်ဦးထံမှ တောင်းဆိုသံ ထွက်လာ၏

။

'ငါတို့ တမ္ဗိလမှာ ဘုရင် လုပ်ချင်ရင် ကတိ တစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်'

'ဘာ ကတိများပါလိမ့် မိတ်ဆွေတို့ရာ'

'မင်း ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ရင် ငါတို့ တစ်တွေကို ထမင်းကောင်းကောင်း ဟင်းကောင်းကောင်း နေ့တိုင်း ကျွေးပါ့မယ် ဆိုတဲ့ ကတိ ပေးရင် ဘုရင် ဖြစ်အောင် ငါတို့ ပို့ပေးမယ်'

'ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရင် အခုထက် ပိုပြီး ကျွေးနိုင်တာပါ့၊ ငါ့လူတို့ရာ၊ စိတ်ချ'

တမ္ဗိလများသည် ဝါးလုံးများဖြင့် ရက်လုပ်သော တောင်းကြီး တစ်လုံး ထဲသို့ ဂေါပါလကို အဝင် ခိုင်းကာ သူတို့ တိုင်းပြည်သို့ သယ်သွားကြလေ သည်။ ခရီးမှာ ဝေးလံသည်။ ဂေါပါလ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ တစ်ရေးနိုး ချိန်၌ မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ။

'ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်' စဉ်းစားလျက် ဂေါပါလသည် တင်းတောင်း

ထဲ၌ ထထိုင်သည်။ ရာဇပလ္လင်၏ တံကဲကို မြင်ရသည်။

ဤအခိုက်တွင် ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရသည်။ လူအချို့က ဂေါပါလ ပါသော တောင်းကို ရာဇပလ္လင် အောက်သို့ သယ်ချသည်။ တောင်းကို တအံ့ တဩ အုံကြည့်နေသူများမှာ တမ္ဗိလ ရွှေနန်းတော်မှ ဝန်တွေ အမတ်တွေ ဖြစ် ၏ ။

ဂေါပါလ ထရပ်လျှင် ဝိုင်းဝန်း မေးကြ၏ ။

'အသင် ဘယ်ကတုံး၊ ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာတုံး'

'ငါ့အား မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီးက ရှင်ဘုရင် လုပ်မလား မေးတဲ့ အတွက် ငါက လုပ်မယ် ဖြေတာနှင့် သည်နေရာကို ပို့လိုက်တာပဲ'

ဝန်များ အမတ်များမှာ ယုံရ အခက် မယုံရ အခက် ဖြစ်နေသည်။ တီးတိုး တိုင်ပင်ကြသည်။ တိုင်းပြည်တွင် ရှင်ဘုရင် ကင်းမဲ့နေချိန် ဖြစ်ရာ အကြိတ် အနယ် မတိုင်ပင်ရဘဲနှင့် ဂေါပါလ ဘုရင် ဖြစ်သွားလေ၏ ။

ဂေါပါလသည် သူ့ကို ဤနေရာသို့ ဆောင်ပို့ပေးသူများအား နေ့စဉ် နွား တွေ သတ်ပြီး ကျွေးမွေးသည်။ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လာသည်။ နွားတွေ ကုန်သွားပြီ။ ကျွေးစရာ ရှာမရတော့ချေ။ ဂေါပါလ ကြိုးစားသော်လည်း ကျွေး စရာ မရှိသည့် အတွက် ကတိ ပျက်ရပြီ။

မည်သို့ ဖြစ်စေ သူ့ကို သည်နေရာသို့ ပို့ပေးသူများက အထင်လွဲသည်။ စိတ်ဆိုးသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ဆိုးဟန် မပြဘဲ ရိုသေစွာ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

'အရှင်မင်းကြီး၊ သည်တိုင်းပြည်က အစာရေစာ ရှားပါးတယ် ဘုရား'

'ဟုတ်တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကို ကျွေးဖို့ နွားရှာတာ မရဘူး'

'သည်တိုင်းပြည်ထက် အစစ အရာရာ ပေါများရုံမက သာလည်း သာယာ ကြီးလည်း ကြီးကျယ်တဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရွှေ့ပြီး မင်း လုပ်ပါ ဘုရား၊ ကျွန်တော် မျိုးတို့ ပို့ပေးပါရစေ'

'အေး၊ ကောင်းသကွာ၊ မြန်မြန် ပို့ကြစမ်းပါ'

အထင်လွဲသူများသည် ဂေါပါလကို ရှေးနည်းတူပင် ဝါးတောင်းထဲ ထည့်သည်။ အလွန် ဝေးလံသော အရပ်ရှိ ကျွန်းကြီး တစ်ကျွန်းပေါ်တွင် ချထားခဲ့ကြသည်။

ယခုအကြိမ်တွင်ကား ဂေါပါလအား မည်သူမျှ လာမမေးပါ။ အဘယ်မှာမေးပါမည်နည်း။ ကျွန်းပေါ်တွင် လူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိသောကြောင့်တည်း။

ဂေါပါလသည် မိမိ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရန် ကြိုးစား၏ ။ လှေငယ် တစ်စင်း ပြင်ဆင် လုပ်ဆောင်နေဆဲ၌ ကမ္ဘာဖျက် မိုးကြီး အပြင်းအထန် ရွာလာလေ ၏ ။ မိုးကြီးသည် နေ့ရော ညပါ အဆက်မပြတ် ရွာသည်။

ခုနစ်ရက်သာ ကြာသည်။ ရှိရှိသမျှ အရာ အားလုံးကို ရေလွှမ်းသွားသည်။ တမ္ဗိလ ပြည်သားများမှာ ရေလွတ်ရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးကြရသည်။ ဂေါပါလ ခများမှာလည်း မိုးဒဏ် မခံနိုင်၍ ကွယ်လွန်သွားကာ ကြီးမားသော ဂဏန်းကြီး အဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်း သွားရှာလေ၏ ။

ဇော်ဂျီမိုးနှင့် သိကြားမိုး

ခုနစ်နေ့ ခုနစ်ည ရွာသော မိုးကြီး စဲသွားပြီ။ သို့သော် သတ္တလောကကြီးကား ရေပြင်ကြီး အတိ ဖြစ်နေတော့သည်။

လူအချို့မှာ အသက် မသေဘဲ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နေရာရာ နေရာကလေးမှာ သေးငယ်သည်။ စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ရန် နေရာ မရှိ။ တစ်နေ့တခြား အခက်အခဲ ကြီးမားလာစဉ် ဥတ္တရဂါမမှ ရသေ့ တစ်ပါး ကြွလာသည်။

'ရှင်ရသေ့၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်မတို့အား ဤ အဖြစ်ဆိုးမှ ကယ်တင် တော်မူပါ ဘုရား'

ရသေ့၏ အမည်တော်မှာ တုံ ဖြစ်သည်။

ရသေ့ တုံက သစ္စာဆိုသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည်။

ထို့နောက် သူ့တွင် ပါလာသော တောင်ဝှေးဖြင့် ဆွဲခြစ်လိုက်သည်။ ရေ
တွေ စီးထွက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း မြေတွေ ပေါ်လာသည်။

ထိုနေရာတွင် တမ္ဗိလတို့ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြ
သော်လည်း ထီးနန်း မစိုက်ထူနိုင်ပါ။ မင်းဆက် ပြတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

ထိုအချိန်တွင် ရသေ့ တုံ ကြွလာခဲ့ရာ ဥတ္တရဂါမံ တိုင်းပြည်၌ ဖဝေါင် မင်း
စိုးစံလျက်ရှိ၏ ။ ထိုမင်းတွင် သားတော် တစ်ထောင် ရှိ၏ ။ ထိုသားတော် များ အနက်
လေးပါးမှာ ထူးခြား၏ ။ အခြား သားတော်များကဲ့သို့ သမီးပျိုများ နှင့် ပျော်ပါးရန်
မလိုလားပေ။ သေရည်ကို မနှစ်သက်ပေ။ သားကောင်များကို ပစ်ခတ်
သတ်ဖြတ်မှုကိုလည်း မနှစ်သက်ပေ။

သို့အတွက် ဘုရင် ဖဝေါင် အမျက်တော်ရှသည်။ ထိုသားတော် လေးပါး
အား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထားသည်။ ဘုရင် ဖဝေါင် ဤကဲ့သို့ လုပ်ခြင်း သည် ထို
သားတော် လေးပါး၏ အကြိုက် ဖြစ်နေတော့၏ ။ သူတို့သည် အခြား သူများနှင့်
မတွေ့ထိရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ နေခွင့်ရသည့် အတွက် သမာဓိ ထူထောင်ခွင့်
ရရန် လမ်းဖွင့်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏ ။

သားတော်လေးပါးမှာ အချိန် ကြာမြင့်လာသောအခါ ဈာန် အဘိညာဉ်
ရလာကြ၏ ။ ထိုအဆင့်သို့ ရောက်လာသောအခါ ခမည်းတော် ဘုရင်
မဖျက်ဆီးနိုင်တော့ပါ။ ရသေ့ပြုကာ တောထွက်ခွင့် ပြုလိုက်ရလေတော့၏ ။

ရသေ့ လေးပါးသည် အနောက် အရပ်သို့ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ဈာန်
ယာဉ် စီးလျက် လာကြ၏ ။ စိုင့်တိုင် အရပ်သို့ အရောက်တွင် ကောင်းကင်မှ
ဆင်းသက်လာကြ၏ ။ ကြီးမားသော စန္ဒကူးနီ တောကြီးကို မြင်ရ၍ ဖြစ်ပေ သည်။

သူတို့သည် ထိုအရပ်တွင် ကျောင်းဆောက်၏။ ရုက္ခစိုးများကလည်း ကူညီကြ၏။ သို့ရာတွင် အားလုံး သီတင်းမသုံးပေ။ အကြီးဆုံး ရသေ့သာ ဇန္တုစိုက်ကဘောင် အမည်ရှိသည့် ထိုကျောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရသေ့ ညီနောင် သုံးဦးတို့သည် အနောက် အရပ်သို့ ဆက်လက် ကြွချီကြ၏။ ရက်အတန်ကြာလျှင် ဗဗ အရပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ ကျောင်းသင်္ခမ်း အဖြစ် အသုံးပြုရန် သင့်လျော်သော ဂူတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ဒုတိယ ရသေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်ထပ် ရက်များစွာ မကြာမီ တတိယ ရသေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်၏။ သူ သီတင်း သုံးရန် ချန်ရစ်ခဲ့သော နေရာမှာ စန္ဒကူးဖြူတော ဖြစ်၏။

သို့အတွက် စတုတ္ထ ရသေ့မှာ အနောက် အရပ်သို့ တစ်ပါးတည်း ခရီးဆက်ခဲ့ရလေ၏။ သူသည်လည်း လ အနည်းငယ် ကြာမြင့်ပြီးနောက် ကျောင်းတည်ရန် နေရာကောင်းကို တွေ့ရှိသွားပြန်၏။ ထိုအရပ်ကား ကျောက်ဖလီ အရပ်ပေတည်း။

ရသေ့ ညီနောင် လေးပါးတို့သည် လပြည့်နေ့တိုင်း ဆုံတွေ့လေ့ရှိကြ၏။ သူတို့ ဝမ်းမြောက် ညီညွတ်စွာ တွေ့ဆုံသည့် နေရာမှာ နောင်တော်ကြီး ရသေ့၏ ကျောင်းတွင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကျောင်း တည်ရာ အရပ်သည် ရသေ့တို့ကြောင့် မြေနေရာတွေ ပြန်လည် ပေါ်ထွန်းလာသည့် တမ္ဘီလ တိုင်းပြည် ဖြစ်ပေ၏။

ကုန်းမြေ ပေါ်လာသဖြင့် တောင်ယာ ပဲခင်း စသည့် စိုက်ပျိုးမြေများ၊ လူနေရန် သင့်လျော်သော မြေများ များစွာ ဖြစ်ထွန်းလာသော်လည်း ရေတွေမှာလည်း များပြားစွာ တင်ကျန်နေဆဲ ရှိသေး၏။

ထိုရေထဲတွင် နဂါးတွေ များစွာ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။

ရသေ့ ညီနောင် လေးပါးသည် မြေကိုသာ သတိ ထားမိသည်။ နဂါးများကို သတိ မမူကြဘဲ ခမည်းတော် ဘုရင်ထံ လှမ်း၍

အကြောင်းကြားကြသည်။ ဘုရင်လည်း ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ကွန်ဒိုနီးအား အိမ်ထောင်စု ငါးရာ အပ်နှင်းလျက် နယ်ပယ်သစ်တွင် မြို့သစ်တည်ရန် လွှတ်လိုက်လေသည်။

လူသစ်များသည် မြေဩဇာ ကောင်းမွန်သော မြေနေရာသစ်တွင် တက်ကြွ ပျော်ရွှင်စွာ အိုးအိမ်များ တည်ဆောက်ကြသည်။ လယ်ယာများ တီကျင်း စိုက်ပျိုးကြသည်။ သို့လျှင် အခြေအနေကောင်း ဘက်သို့ ဦးတည်နေချိန်ဝယ် ရောဂါဆိုးများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကျရောက်လာတော့သည်။ ထိုဒေသတွင် ရှိနှင့် ပြီးသော နတ်များ နဂါးများက နှောင့်ယှက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏ ။

ရောဂါဆိုးများ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ဆက်တိုက် ကျရောက်လာ၏ ။

လူများမှာ ဆက်လက် မနေရဲတော့ပါ။ လုပ်ငန်း ဆောင်တာများနှင့် အိုးအိမ်များကို ပစ်ကာ လာရင်း အရပ်သို့ ထွက်ပြေး သွားကြလေတော့၏ ။

လူတို့၏ လယ်ယာများနှင့် ကျေးရွာများကို တောဖုံး၏ ။ တောကြီးသည် တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ကြီးမားလာ၏ ။

တစ်ခုသော နှစ်တွင်ကား ထူးဆန်းသော ဘူးသီးကြီး တစ်လုံး သီး၏ ။ ဘူးသီးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်မှည့်လာ၏ ။ ထို့နောက် ခြောက်သွေ့ရာက အက်ကွဲလာသည်။ ဘူးသီးခြောက် အအက် အကွဲကြီးထဲမှ ဘူးစေ့တွေ ထွက် လာရမည့် အစား လူတွေ ထွက်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာသူမှာ မာန်းယွိုင် ဖြစ်သည်။ သူကား ခေါင်းဆောင် ပေတည်း။

မာန်းယွိုင်၏ လူများသည် ကန်းတန်၊ ကန်းလက်၊ ပုယ၊ နွန်တုန်နှင့် မန်လုန်း၊ ဖဆော၊ ပက်ကန်၊ ပက်မန် အရပ်များတွင် အစု အသီးသီး ခွဲပြီး နေထိုင်ကြသည်။ ယင်းတို့ အနက် အများစုက ဇော်ဂျီ ဗယတုမ်ကို ကိုးကွယ် ကြ၏ ။ ကျန်လူများ ကိုးကွယ်သော အရာမှာ သိကြား ဖြစ်ပေ၏ ။

သူတို့သည် မြို့ ရွာ တည်ထောင်ကာ စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်လာကြရာ ခုနစ်နှစ် ကြာညောင်းချိန်ဝယ် စည်ကားသော မြို့ ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လာလေ၏။ တစ်နေ့တွင် သိကြား ကိုးကွယ်သူများထံသို့ သိကြားမင်း ရောက်လာ၏။

'အရှင် သိကြားမင်း၊ ဘုရင် တစ်ပါး ရှာပေးပါ'

မာန်းယွိုင်က ဘုရင် မလုပ်လိုသောကြောင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

'အေး ရမယ်၊ သို့သော် လူသာမန်တွေလို မွေးဖွားလာသူ မဟုတ်တဲ့ လူကို ရတဲ့ နေ့မှာ မင်းတို့ အတွက် မင်းမြှောက်ပေးမယ်'

သိကြား ပြန်သွားပြီး မကြာမီ နတ်သမီး တစ်ယောက်နှင့် နတ်သား တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မာန်းယွိုင်၏ လူများကို ကူညီသည်။ စီမံကွပ်ကဲဖွယ်များကို ကောင်းစွာ စီမံပေးသည်။

နှစ် အနည်းငယ် အကြာတွင် နတ်သမီးမှ သားကလေး တစ်ယောက် ဖွားမြင်လာခဲ့သည်။ အမည်မှာ ဗယမာန်ရဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သည်နှင့်အမျှ ခွန်အားဗလလည်း ကြီးမားပေသည်။

မာန်းယွိုင်၏ လူများသည် ဗယမာန်ရဲအား ချစ်ခင် လေးစားစွာဖြင့် မင်းမြှောက်လိုက်ကြလေ၏။

ဗယမာန်ရဲ မင်း ဖြစ်လာသော အခါ တိုင်းပြည်မှာ ပိုမို စည်ကား ကြီးကျယ် လာပြန်ပေ၏။

ကျင်ကြီးမှ ဖြစ်သော မင်းသားကလေး

ဗယမာန်ရဲသည် နေစောင်းချိန်တွင် ရွှေမြို့ တော်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပြန်လာ ခဲ့၏။ သူသည် တစ်နေ့လုံး တောထဲ လှည့်လည်ခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲတွင်ကား

လေး မြား ဓား လှံနှင့် ထမင်းထုပ်သာ ပါ၏။ သားကောင် တစ်စုံတစ်ရာ ပါ မလာချေ။

သူသည် စိတ်မော လူမောဖြင့် သစ်ပင် တစ်ပင် ခြေရင်း၌ ဝင်ရောက် နားခို၏။ ထိုအခါတွင်မှ ဆာလောင်ရမှန်း သိ၏။ အဆင်ပြေပါသည်။ သူ၏ ထမင်းထုပ်သည် ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘဲ သူ့ခါးတွင် တန်းလန်း ရှိနေသဖြင့် အဆင် ပြေပေသည်။

သို့ရာတွင် အဆင် မပြေသော အရာ တစ်ခု ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။ ဗိုက်နာခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်နေရာ၌ မြေမရှိ သဲမရှိ။ ကျောက်သား ကျောက် ပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်နေသော်လည်း ဗယမာန်ရဲ မအောင့်နိုင်ပါ။ လွယ် မထားနိုင်သော ဒုက္ခကို စွန့်ပစ်ပြီးလျှင် သစ်ရွက်ခြောက်များဖြင့် ထူထဲစွာ ဖုံး အုပ်ပစ်ခဲ့လေ၏။

ဝက်ဝံမ တစ်ကောင်သည် သစ်ရွက်ခြောက် အောက်မှ ထွက်ပျံလာသော အနံ့ကို အဝေးကြီးမှ ရသည်။ အနံ့ခံကာ အနံ့လာရာသို့ လိုက်လာပြီး လူ့အညစ် အကြေးများကို စားမျိုမိသည်။ မည်သည့် ဝက်ဝံမှ မသိုးမသန့်ကို မစား။ ယခု စားမိပြီ။ သရိုးသရီ ဖြစ်လာသည်။ ဝက်ဝံမ စူးစမ်းရ လေ့လာရပြီ။

သူ့တွင် ခံစားရသော သရိုးသရီမှာ သန္ဓေတည် လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် စုံစမ်းရ လေ့လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝက်ဝံမ၏ စုံစမ်းမှု လေ့လာမှု မှာ အချည်းနှီး မဖြစ်ပါ။ သူ မွေးဖွားသော ကလေးမှာ သဘာဝ ကို ဆန့်ကျင် လျက် လူသား ယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေပြီး ဖအေ အမည်ကို မေးသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

သားကလေးသည် ဖအေနှင့် မခြား အားခွန်ဗလ ကြီးမား၏။

မိခင် ဝက်ဝံမကြီး ပြောပြ ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း ဖခင် ဗယမာန်ရဲကို လိုက်လံ ရှာဖွေ၏။ ဗယမာန်ရဲကလည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြိုဆိုသည်။ ကွန်ဒိုင် အမည်ဖြင့် မြှောက်စားသည်။ ကွန်ဒိုင် ဟူသည် ဝက်ဝံ မင်းသား ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။

ဝက်ဝံ မင်းသားသည် တွေ့လိုသော ဖအေနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာ

ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ အချိန် ကြာမြင့်လာသော အခါတွင်ကား နေရာဟောင်းကို လွမ်းသည်။ အမေ့ကို သတိရသည်။ သို့အတွက် ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ် ထံ ခွင့်ပန်ကာ ရွှေနန်းတော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

တောထဲ တောင်ထဲ ရောက်သော အခါ ဝက်ဝံ မင်းသား ပျော်ရွှင်၏။ ချောင်းတွေကို ဖြတ်၊ မြစ်တွေကို ကူး၊ တောတွေကို တိုးရလျှင် ပိုပြီး ပျော် သည်။

တေးချင်း တကြော်ကြော်ဖြင့် လာခဲ့ရာ သုံးရက်မြောက် နေ့တွင် စမ်း ချောင်း တစ်ခု၏ အဖျား၌ မိန်းမချောကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။

မိန်းမချောသည် ကွန်ဒိုင်ကို မမြင်ယောင် ဆောင်ကာ တေး တညည်း ညည်းဖြင့် ရေချိုးနေ၏။ သူ့အား မြင်သည် ဖြစ်စေ မမြင်သည် ဖြစ်စေ ကွန်ဒိုင် ခရီး မဆက်နိုင်တော့ပါ။

ထိုမိန်းမချောမှာ လူမဟုတ်ချေ။ လူယောင်ဆောင်နေသော နဂါးမ တစ်ကောင်သာ ဖြစ်၏။

နဂါးမမှာလည်း ကွန်ဒိုင်အား မပယ်လှန်နိုင်ပါ။ ရက်ပေါင်းများစွာ မိုး မမြင် လေမမြင် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင်ကား နဂါးမကလေးသည် အစာရှာ ထွက်ရန် လိုအပ်လာ တော့သည်။ ချစ်လင် အပါးမှ မခွာလိုသော်လည်း အစာရှာ ထွက်မှ ဖြစ်မည်။

'မောင်မောင် စားဖို့ သစ်သီးတွေ ငါးပုစွန်တွေ သွားရှာချေဦးမယ် နော်၊ သိပ်မကြာဘူး၊ ခဏလေးပါ'

သည်သို့ မှာထားရုံဖြင့် နဂါးမမှာ စိတ်မချ။ သို့ကြောင့် သူ့လင်ကို ပိုက်ကွန်ကြီးဖြင့် အုပ်ထားခဲ့သည်။

ဝက်ဝံ မင်းသားမှာ ဤသို့ လုပ်သည်ကို ခံနေတတ်သူ မဟုတ်ရကား ပိုက် တစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင် ဓားဖြင့် ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီး ပစ်ပြီး

ထွက်လာသည်။ သူသည် သူ့မယား၏ ခြေရာကို ခံကာ လိုက်လာသည်။

မယား နဂါးမမှာ လင့်အတွက် အစားအစာများကို ကမ်းပေါ်တွင် ချထားကာ နဂါး အသွင်ဖြင့် လွတ်လပ် အေးဆေးစွာ ရေချိုးနေခိုက် ဖြစ်သည်။ လင်ကို မြင်လိုက်ချိန်ဝယ် နဂါး အသွင် ယူထားမိသည်ကို မေ့ပြီး စိုးရိမ်တကြီး အော်၏ ။

'မောင်မောင်၊ ဘာပြုလို့ လိုက်လာတာတုံး၊ အို မောင်မောင်ရယ်၊ တော ကောင်တွေနှင့် တွေ့မှဖြင့်'

အသံမှာ သူ့မယား၏ အသံ။ မြင်ရသော အရာမှာ နဂါးကြီး။ စမ်းချောင်း ကမ်းပါးပေါ်တွင် သစ်သီးများနှင့် ငါးများ ပုစွန်များ။

ထိုအခါတွင် ထိုနဂါးမှာ သူ့မယား ဖြစ်ကြောင်း ဝက်ဝံ မင်းသား နား လည် လိုက်လေ၏ ။

နဂါးမမှာ ကိုယ့်အမှားကို သတိပြုမိသည်။ လူ့ အသွင်သို့ သူ ပြောင်းလွဲ သော်လည်း အမှားကို ပြင်၍ မရ။

'နမငယ်၊ မင့်ကို လူ ထင်ပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့မိတယ်၊ လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေနဂါးပါကလား'

'နမ၊ ဘယ်တော့မှ နဂါး အသွင်ကို မပြောင်းတော့ပါဘူး မောင်မောင်'

နဂါးမက ဝမ်းနည်းစွာ အသနားခံသည်။

'သို့ပေမဲ့ နဂါးဟာ နဂါးပဲကွယ်၊ မောင်တို့ အချစ်ကို ရပ်တန့်ကြပါစို့'

'နမမှာ သားသမီး ရှိနေပြီ မောင်မောင်၊ မျက်နှာ မြင်ပြီးသည် အထိ သည်းခံပါ မောင်မောင်'

ဝက်ဝံ မင်းသား၏ အဖြေမှာ ခေါင်းခါခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

'သို့ဖြစ်ရင် ခဏ ဆိုင်းပါနော်'

'အေး၊ ခဏ ဆိုရင်တော့ ဆိုင်းနိုင်ရဲ့'

ထိုတစ်ခဏတွင် နဂါးမသည် သူ့တန်ခိုးဖြင့် ပဋိသန္ဓေ ရင့်မာလာအောင် လုပ်သည်။ သန္ဓေကို မွေးဖွားသည်။ ယောက်ျားကလေး။

'နဂါးပြည်ကို သည်သားကလေးကို ခေါ်သွားလို့ မရတဲ့ အတွက် မောင်မောင်ပဲ ခေါ်သွားပါတော့'

'ကလေးက ငယ်လွန်းတယ်ကွယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နို့တိုက်မတုံး'

'မစိုးရိမ်နှင့် မောင်မောင်၊ မဲနိုင်ရွက်ထဲမှာ နို့ညှစ်ပြီး ထည့်ပေးထားမယ်၊ ကလေး နို့ဆာရင် လာ လာပြီး ယူပေါ့'

ဤသို့ဖြင့် ဝက်ဝံ မင်းသား ကွန်ဒိုင်သည် သားငယ် နီတာထွေးကို ယူဆောင် ခွဲခွာခဲ့လေ၏ ။ ထိုသားကလေး ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဝက်ဝံ မင်းသားသည် အမျိုးကို ထိမ်ချန်မထားပေ။ အဘွား ဝက်ဝံမ၊ အမေ နဂါးမ ဖြစ်သည် ဟု ဖွင့်ပြောပြ၏ ။

သို့အတွက် သားတော်ကလေးသည် မိခင် နဂါးမထံ သွားရောက် လည်ပတ်ရာ ဘိုးအေ နဂါးကြီးကိုပါ တွေ့ရသည်။

ဆွေမျိုး နဂါးများက သားတော်ကလေးအား ချစ်ခင်ကြပါ၏ ။ ချစ်ခင်သော်လည်း မျိုးမတူ ဇာတ်ခြားသဖြင့် ကြာရှည်စွာ မနေနိုင်။ ဖခင် ရှိရာ လူ့ရပ်ဌာန်သို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။ သူ အပြန်တွင် ဘိုးအေ နဂါးကြီးက ကြေးအိုး တစ် လုံး လက်ဆောင် ပေး၏ ။

'ငါ့မြေးမှာ အခက်အခဲ တွေ့ရင် ဖြေရှင်းဖို့'

သားတော်ကလေးသည် လူ့ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။ သူရဲကောင်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် လမ်းရှာ မနေပေ။ တောကြီးကို တိုးပြီးလာသည်။

တောကြီးကား ရှေ့တိုးလေလေ ထူထပ်လေလေ ဖြစ်ရုံမက နောက်ဆုံးတွင် ဆူးတော အလယ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

သားတော်ကလေးမှာ ရှေ့မတိုးနိုင် နောက်မဆုတ်နိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် ကြေးအိုးဖြင့် ယမ်းလိုက်ရာ တောကြီး ပျောက်ပြီး မြို့တစ်မြို့ ပေါ်လာလေ၏။

ပေါ်လာသော မြို့မှာ သာယာ လှပသည်။ ကြီးကျယ် စည်ကားသည်။ မိုင်ဝိုင်းမြို့ ဟု ခေါ်တွင်သည်။

လုံပျံရှင် ဘုရင် လုန်ဂေါ်

ဝက်ဝံ မင်းသား၏ ခမည်းတော် ဗယမာန်ရဲ၏ မိဖုရားမှာ လပုန်မင်း၏ သမီး တော် ဖြစ်သည်။ ထိုမိဖုရားမှာ ခွန်ကောင် အမည်ရှိ သားတော် တစ်ပါးနှင့် ခွန်လန် အမည်ရှိ သားတော် တစ်ပါး မွေးဖွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဇင်းမယ် တိုင်းပြည်မှာ ဘုရင် ကင်းမဲ့နေသည်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ ကိုးကွယ်သော ရသေ့ နှစ်ပါး ရှိသည်။ သူတို့က မင်းမဲ့ တိုင်း ပြည် အဖြစ် ကြာရှည် နေမည်ကို စိုးရိမ်ကြသည်။ သင့်လျော်မည့်သူကို ရှာဖွေ သော အခါ နာနင်သာမ ဒေဝီကို တွေ့ကြရ၏။

နာနင်သာမ ဒေဝီသည် မုနိန် အရဝေါင် ဘုရင်၏ သမီးတော် ဖြစ်၏။ ထို မင်းသမီး၏ လင်မှာ သုဗြဟ္မရာဇာ ဖြစ်ရာ မယားနှင့် သားကို ပစ်ပြီး တောထွက် ရဟန်းပြုသွားသဖြင့် သားနှစ်ယောက်နှင့် ကျန်ခဲ့ရှာ၏။ သူ၏ သားတော်များမှာ မဟာ နန္ဒရာဇနှင့် နန္ဒရာဇာ ဖြစ်ပေ၏။

ရသေ့ နှစ်ပါးသည် နာနင်သာမ ဒေဝီထံသို့ ကြွရောက်လာကြပြီး ဇင်းမယ် နိုင်ငံသို့ လာရောက် စိုးစံရန် အမိန့် ရှိကြ၏။ မင်းသမီးက မိန်းမသား ဖြစ်သဖြင့် မလုပ်လိုကြောင်း အကြောင်းပြ ငြင်းဆန်၏။ ရသေ့များက 'လုပ် သာ

လုပ်ပါ။ အခက်အခဲ ဟူသ၍ ဖြေရှင်းပေးမည်' ကတိ ခံကြသဖြင့် သဘော တူ လက်ခံလိုက်သည်။

ဇင်းမယ် ဘုရင်မ နာနင်သာမ ဒေဝီသည် တစ်ခုသော ဆောင်းရာသီတွင် နန်းမ တံခါးဝ၌ နေစာလှုံနေစဉ် ကျီးကန်း တစ်ကောင် ရောက်လာကာ နှုတ် သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်သွားလေသည်။ ဘုရင်မမှာ သတိ ရှိသဖြင့် အနာတရ မဖြစ်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းခြင်းတကို သိလိုသဖြင့် ပညာရှိများအား ပင့်ခေါ် မေးမြန်းသည်။

'မှန်လှပါ အရှင် သခင်မကြီး ဘုရား၊ ကျီးကန်းဟာ ကျီးကန်း မဟုတ်မူ၍ သမ္မာဒေဝနတ် ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား၊ အရှင် သခင်မ ဘုရား နေစာလှုံသည့် နေရာအောက် မြေကြီးထဲတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရ ဓာတ်တော်မြတ်များ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ အတွက် ဖြစ်ကြောင်းပါ ဘုရား'

ဤတင်လျှောက်ချက်ကို ပညာရှိ တစ်ဦးက ထပ်မံ ဖြည့်စွက်၏ ။

'သို့ရာတွင် သရီရ ဓာတ်တော်မြတ်များကို အလွန် ဆိုးသွမ်းတဲ့ နတ်က စောင့်ကြပ်နေကြောင်းပါ၊ သူ့အမည် စိုင်းယောင် ခေါ်ကြောင်းပါ ဘုရား'

ထိုအခါ ဘုရင်မကြီးက ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏ ။

'ယင်းသို့ ဖြစ်က သင့်လျော်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှာဖွေကာ ဖော်ထုတ်စေ မောင်မင်းများ'

အမတ်များသည် သင့်လျော်သောသူကို ရှာဖွေကြရာ အစွမ်းထက်သော မှော်ဆရာ တစ်ဦးကို တွေ့ကြရ၏ ။ မှော်ဆရာသည် မင်းမိန့် ဖြစ်၍ လိုက်လာ ရသော်လည်း ထိုအလုပ်ကို မလုပ်လိုချေ။

'အစောင့်နတ်ဟာ အလွန် ကြမ်းတမ်းပါတယ် ဘုရား၊ သို့ရာတွင် သာ သနာတော် အရေးမို့ အသက် ပေးပြီး ဆောင်ရွက်ပါမယ် ဘုရား'

မှော်ဆရာသည် ဓာတ်တော် မွေတော်များ တူးဖော်ရေးကို မဆောင်ရွက်သေးပေ။ နတ်ရေစင်များကို ဦးစွာ စီရင်ပြီး အမတ်များအား ပေးအပ်၏။

'အမတ်မင်းတို့၊ ဓာတ်တော် မွေတော်များကို ကျွန်တော် တူးဖော်တဲ့ အခါ အစောင့် နတ်မိစ္ဆာက ရန်ရှာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် လဲကျသွားတိုင်း ဟော သည် နတ်ရေစင်နှင့် ဖျန်းပေးတော်မူကြပါ'

မှော်ဆရာသည် မှာကြားပြီးနောက် တပည့် လက်သားများကို ကွပ်ကဲ ဦးဆောင်လျက် မြေပြင်ကို တူးသည်။ ကျောက်သေတ္တာကြီးကို တွေ့သဖြင့် ဆွဲဖွင့်နေစဉ်မှာပင် မှော်ဆရာ ခေါင်းပြတ်လျက် လဲကျသွားသည်။

အမတ်များက မှော်ဆရာကို ချက်ချင်း ပွေ့ထူကြသည်။ ခေါင်းကို ပြန် တွေ့ကာ နတ်ရေစင်ဖြင့် တောက်ပေးလိုက်သည်။ မှော်ဆရာ ပြန်လည် အသက် ဝင်လာကာ ဆက်လက် ဖွင့်သည်။ ကျောက်သေတ္တာထဲမှ သံသေတ္တာကို မြေ ပြင်ပေါ်သို့ သယ်ထုတ်လာကြသည်။ ကျောက်သေတ္တာထဲ၌ သံစေတီကို တွေ့ရ သည်။ သံစေတီကို မလိုက်သော အခါ ကြေးစေတီ ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ငွေစေတီကို အမတွင် မှော်ဆရာ လဲသွားပြန်သည်။ အမတ် များလည်း ယခင်နည်း အတိုင်း အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်သည်။

မှော်ဆရာလည်း ဆက်လက်ပြီး တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာ ရွှေစေတီ အောက် ၌ နဝရတ် စေတီကို တွေ့ရသည်။ နဝရတ် စေတီကို ဖယ်လိုက်သောအခါ သရီရ ဓာတ်တော်များ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင် ကွန့်မြူးလျက် ဖူးတွေ့ ကြရ၏ ။

မိစ္ဆာနတ် ဆုတ်ခွာသွားသင့်၏ ။ မသွားပါ။ ရေစင်ခွက်ကို ခြေဖြင့် ကန် ပစ်သည်။ ဓာတ်တော်များထံ အာရုံ ရောက်နေကြသဖြင့် နတ်ရေစင်ခွက် မှောက် သွားတော့သည်။

ထိုအခါတွင်မှ နတ်ယုတ်သည် နောက်ဆုံး အကြိမ် အဖြစ် လက်စားချေ

ရာ နတ်ရေစင် မရှိတော့သဖြင့် မှော်ဆရာမှာ အသက် ဆုံးရှုံးရလေ၏။

လူအများမှာ မှော်ဆရာ အတွက် စိတ်မကောင်းကြပါ။ သရီရ ဓာတ်တော် များကို ရရှိ ကိုးကွယ်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းမသာဘဲလည်း မနေနိုင်ပါ။ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဖြင့် စေတီတည်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရ ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာ ကြ၏။ မှော်ဆရာ၏ သားသမီးများကိုလည်း ချီးမြှင့် မြှောက်စားကြ၏။

စေတီတော်ကြီး ပြီးစီးသွားပြီ။ နိုင်ငံတော်ကြီးမှာလည်း မကြုံဖူးအောင် စည်ကား တိုးတက်လာ၏။ ကုန်စည် ရောင်းဝယ် ဝင်ထွက် သွားလာသူများနှင့် စည်ကား လွန်းလှသည်။ ဘုရင်မ၏ ဘုန်းဂုဏ် သတင်းမှာ ထက်အောက် ညာ ကြေ ပျံ့နှံ့ ထင်ရှားသည်။

တစ်ခုသော ညီလာခံ ကျင်းပနေစဉ် ဘုရင်မ၏ ရာဇပလ္လင် ရှေ့သို့ လှံပျံ တစ်စင်း ရောက်လာသည်။

လှံဖျား၌ စာဆွဲထားသည်။

'ကျွန်ုပ် ဝဘုရင် လုန်ဂေါ် အကြောင်းကြားလိုက်သည်၊ ဇင်းမယ် ဘုရင်မ ကြီး နာနင်သာမ ဒေဝီ၊ ကျွန်ုပ်သည် သင် မိဖုရားကြီးနှင့် လက်ဆက်ခြင်းဖြင့် နှစ်ပြည်ထောင် ညီညွတ် အေးချမ်းစေလိုသည်၊ သို့အတွက် လက်ဆောင်တော် များနှင့် တမန် ရွှေလှံကို ရာဇသံ စေလိုက်သည်'

လူမပါဘဲ လှံကိုချည်း ပစ်လွှတ်နိုင်သူအား နှစ်သက်သည် ဖြစ်စေ မနှစ် သက်သည် ဖြစ်စေ ပမာမခန့် မလုပ်ရဲပါ။

သို့အတွက် ဘုရင်မကြီးသည် တမန် ရွှေလှံအား ကောင်းမွန်စွာ စကား ပြောရ၏။

'အသင် တမန်တော်၊ ပြန်စာ ရွှေပေနှင့် လက်ဆောင်တော်တွေ စီစဉ်ချင် သေးတဲ့ အတွက် ရက် အနည်းငယ် ဆိုင်းငံ့ပြီး သံတဲမှာ နေပါဦး'

အမတ်များသည် သံတမန်များ တည်းခို နေထိုင်လေ့ ရှိသော သံတဲသို့ တမန် ရွှေလုံကို သယ်ပိုးသွားကြ၏။ ရွှေသလွန်ပေါ်၌ ကောင်းမွန်စွာ တင် ထား၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ဘုရင်မကြီးသည် အတွင်းခံ ထဘီမှ ချည်မျှင်များ ကို တစ်မျှင်စီ ဆွဲထုတ်သည်။ ချည်မျှင်များကို လျှော်ဖွပ်ပြီးနောက် ခေါင်းစွပ်အဖြစ် ရက်လုပ်သည်။

ခေါင်းစွပ် ပြီးစီးသော အခါ အခြား လက်ဆောင်များနှင့် ခေါင်းစွပ်ကို ရွှေပေနှင့် အတူ တမန် ရွှေလုံတွင် ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်လေ၏။

ဘုရင်မင်းတရားကြီး လုန်ဂေါ်သည် ရွှေလုံ သယ်ဆောင်လာသော ပြန် ကြားစာ ပေလွှာကို ဖတ်ရသော အခါ အလွန် ရွှင်လန်း ဝမ်းသာ၏။

'လေးမြတ်စွာ ကြားရောက်လိုက်သည် အကြည်တော် လုန်ဂေါ် ဘုရင် မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်အား လက်ဆက်လိုကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာပါ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ သားတော် နှစ်ပါးမှာ ငယ်ရွယ်သေးသဖြင့် ထို ကလေးတွေ အရွယ် ရောက်အောင် စောင့်ဆိုင်းပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံပါသည်။ ဤစာနှင့်အတူ အထူးထူး အပြားပြားသော မိတ်သဟာ လက်ဆောင်တော်များ သာမက အရှင်မင်းကြီး ချမ်းစီးသော ကာလတွင် ခေါင်းကို စွပ်၍ ဖုံးအုပ်နိုင် ရန် အထူး လက်ဆောင်တော် စီမံ ပေးပို့လိုက်ပါသည် အကြည်တော် လုန်ဂေါ် ဘုရင်မင်းမြတ်'

ဘုရင် လုန်ဂေါ်သည် သဝဏ်လွှာကို ဖတ်ရသော အခါ အလွန် ကျေနပ်၏။ မိမိ ပြည်ထက် များစွာ ကြီးကျယ်သော တိုင်းပြည်မှ ဘုရင်မက လက်ဆောင်တော် ဆက်သ လိုက်ပြန်သော အခါ ရွှင်လန်းစွာ ဂုဏ်ယူ၏။ ဂုဏ်ယူ သည့် အလျောက် မချမ်း မအေးပါဘဲလျက် ခေါင်းစွပ်ကြီးကို စွပ်၏။

'တိုင်းကြီး ပြည်ကြီး သခင် ဘုရင်မရဲ့ အချစ် လက်ဆောင်ပါကလား'

ယုတ်နိမ့်သော နေရာမှ လာသော ချည်မျှင်များဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ခေါင်းစွပ်သည် ဘုရင် လုန်ဂေါ်၏ တန်ခိုး အာနိသင်များ၊ ဘုန်းကျက်သရေ များကို

ဖျက်ဆီးပစ်၏။ နှိမ့်ချပစ်၏။

ဘုရင်မကြီးသည် ရှေးအခါကမူ ဘုရင် လုန်ဂေါ်ကို အမှတ်မဲ့ နေခဲ့၏။ ယခု အခါတွင် အမှတ်မဲ့ မနေရဲတော့ပါ။ ထိုဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ မိမိ လူများ ကို အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြလျက် စေလွှတ်ရ၏။ အချို့သည် အထင်အရှား ဖြစ်၍ အချို့မူ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေထိုင် စုံစမ်းကြ၏။

ဘုရင်မကြီး၏ သားတော်များ ဖြစ်သော မဟာနန္ဒရာဇနှင့် နန္ဒရာဇာတို့ လည်း ဓား လှံ လေး မြား ကာ လွှား စသည့် လက်နက်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ပြင်ဆင်ကြ၏။ စစ်တိုက်ရန် ကျစ်လျစ်စွာ အားမွေး၏။

ဘုရင် လုန်ဂေါ်ထံသို့ အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ချိန်မှ စ၍ တစ်နှစ် ပြည့်ချိန်ဝယ် ဘုရင်မ သားတော်များ အသင့် ဖြစ်ပြီ။

စေလွှတ်ထားသော သူလျှို့များထံမှ သတင်းကောင်း ရရှိ၏။ သတင်း ကောင်းမှာ 'ဘုရင် လုန်ဂေါ်၏ ဘုန်းတန်ခိုးများ ကွယ်သွားပြီ၊ လှံပျံလည်း သူ့အလိုလို မသွားတော့' ဟူ၍ ပေတည်း။

သို့ဖြစ်သဖြင့် ဘုရင်မကြီး၏ သားတော် နှစ်ပါးသည် အလုံးအရင်း ကြီးစွာဖြင့် ချီတက်သွားကြသည်။ ဘုရင် လုန်ဂေါ်၏ ပိုင်နက် နယ်မြေများကို လျင်မြန်စွာ သိမ်းပိုက်သည်။

ဘုရင့် ဘုန်းတန်ခိုးကို အားကိုး နေခဲ့ပြီး ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို မေ့လျော့ နေခဲ့သော တိုင်းသူ ပြည်သားများမှာ စစ်ရေး ရှုံးနိမ့်လေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင် လုန်ဂေါ် ထွက်ပြေးရသည်။

သူ တိုင်းပြည်လည်း နာနင်သာမ ဒေဝီ၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက် သွားလေတော့၏။

ဗယမာန်ရဲ မင်းနေပြည်

ဗယမာန်ရဲသည် တစ်ကိုယ်တော်တည်း တော ကစား ထွက်လာသည်။ သူ့ အတွက် ထုံးလို ခြေ ရေလို နောက်နိုင်သော နေရာ ဖြစ်သည်။ မျက်စိ မှိတ်ပြီး သွားဦးတော့ လမ်းမမှား။ သို့ပါလျက်နှင့် ဗယမာန်ရဲ လမ်းမှားသည်။

လမ်းမှားခြင်းမှာ နတ်တို့ လှည့်စား၍ ဖြစ်သည်။ နတ်တို့က ဤအရပ် ဤဒေသ၌ ဗုဒ္ဓ သာသနာတော် ထွန်းကား ပွင့်လင်းစေချင်သည်။ ထွန်းကား ပွင့်လင်းစေရန်မှာ ဗယမာန်ရဲလို သတ္တိ ဗျတ္တိ နှစ်ဌာန စွမ်းသူ ရောက်လာမှ ဖြစ်မည်။

သို့အတွက် မျက်စိလည်အောင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗယမာန်ရဲမှာ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ရမလိုလို၊ ညာဘက် ချိုးရမလိုလို ဖြစ်နေစဉ် ရွှေသမင်ကို မြင်၏ ။ ဗယမာန်ရဲ လှံဖြင့် လှမ်းပစ်၏ ။ ပွတ်ကာ သီကာ လွဲသွား၏ ။

သို့ကြောင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်ကာ အစွမ်းကုန် ပြေးလိုက်လေ၏ ။ ရွှေ သမင်လည်း တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏ ။

ဗယမာန်ရဲသည် ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အမော ဖြေ၏ ။ သူ့ မြင်ကွင်းထဲတွင် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီး။ စမ်းချောင်းကလေး တွေ ဝိုက်ခွေ ရစ်လည်နေသည်။ တောသား တောကောင် တောကျေး တော ငှက်များ ဆော့ကစား ပြေးလွှား တွန်ကြော်နေကြသည်။ တောပန်း တောင်ပန်း များ အလယ်တွင် ပိတုန်းများနှင့် လိပ်ပြာရောင်စုံတို့ မြူးထူးနေကြသည်။

- ရွှေမြို့ တော်ကြီး တည်ထောင် နန်းစိုက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မြေနေရာပဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ညီညွတ်လိုက်တဲ့ မြေပြင်၊ စည်မျက်နှာလား မှတ်ရ၊ မြို့ တော်သူ မြို့ တော်သားတွေ အတွက် ရိက္ခာ အလုံအလောက် ရအောင် စိုက်စရာ မြေ တောင် ရှိသေး -

သို့သော် သည်မြေသည် ဗယမာန်ရဲ၏ ပိုင်နက် မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် နန်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သားတော် ခွန်ကောင်ကို ရှေ့တော်သို့ ဆင့်ခေါ်၏။ သူ ရောက်ရှိ ခဲ့သော အရပ် ဒေသသို့ ချီတက် သိမ်းပိုက်စေ အမိန့် ထုတ်ဆင့်၏။

ခွန်ကောင်၏ တပ်ကြီးသည် ခမည်းတော် ညွှန်ပြသော အရပ်သို့ တစ်ဟုန် ထိုး ချီတက်သွား၏။ ဆင်တောင်သို့ ရောက်လာပြီ။ တောင်ကျရေ အလား ပြင်းထန်သော ရန်သူ တပ်ကြီးကို ခွန်ကောင် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ရန်သူသည် စစ်ရေး စစ်ရာ၌ ညံ့သည့် အတွက် တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားတော့၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ခွန်ကောင်သည် အင်ကြီး အားကြီးဖြင့် ဖိလိုက်သင့်၏။ တစ်ပွဲတည်းဖြင့် အပြီးအပိုင် သုတ်သင်ပစ်သင့်၏။ တပ်ချီရာသို့ လိုက်ပါလာ သော သူမယားမှာ ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားလာပြီ။ သို့အတွက် မောင်းပေါက်တွင် တပ်ချ ရပ်နား ထားလိုက်ရ၏။

ခွန်ကောင်၏ မယားမှ ဖွားသော အရာမှာ သားတော်ကလေး ဖြစ်၏။ တစ်တပ်လုံး ပျော်ရွှင် ဝမ်းသာနေကြ၏။ ကလေးကို နန်ဇေယယုဒ္ဒဟု မှည့်ခေါ် လိုက်၏။

ရက် အနည်းငယ် အကြာတွင် ဗယမာန်ရဲထံမှ စစ်ကူတပ်ကြီး တစ်တပ် ရောက်လာသည်။

စစ်ဗိုလ်ချုပ်မှာ ညီတော် ခွန်လန် ဖြစ်သည်။

ခွန်လန်သည် နောင်တော် စစ်နားထားသည်ကို သဘော မကျချေ။ စစ် မြေပြင်သို့ မယားကို ခေါ်လာရပါမည်လားဟု အပြစ်တင်သည်။ ညီအစ်ကို စကား များသောအခါ ရန်သူ ဝမ်းသာသည်။ ညီနောင် နှစ်ပါး၏ အင်အားကို ရန်သူ မခံနိုင်။ သည် ညီနောင် စိတ်ဝမ်း ကွဲသောအခါ ငယ်သားများလည်း မညီညွတ်တော့ချေ။

ဗယမာန်ရဲသည် မညီညွတ်ခြင်း ကပ်ရောဂါဆိုးကို ပြန့်ပွားခွင့် ကူးစက်ခွင့် မပြုနိုင်ပါ။

သားတော် နှစ်ပါးကို ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ စစ်တပ်ထက် ပိုမို ထိရောက်သော သူလျှို့ နှစ်ယောက်ကို ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်လေတော့၏ ။

ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်ထံ အခစား ဝင်လာသော မာန်ကုန်နှင့် မာန်ကျိန်တို့ မှာလည်း ဝများသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဗယမာန်ရဲ မကောင်းကြောင်း များစွာ ပြောသည်။ ဗယမာန်ရဲ မတရား နှိပ်စက်သဖြင့် ထွက်ပြေးလာရကြောင်း၊ ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်၏ ထံ တော်ပါး၌ ခစား ထမ်းရွက်လိုပါကြောင်း လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရင် မောင်ယွိုင်သည် မာန်ကျိန်နှင့် မာန်ကုန်တို့အား အပါးတော်တွင် ထားသည်။ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ပြုသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင် မောင်ယွိုင် ပြောသမျှသည် ဗယမာန်ရဲထံ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။

ဗယမာန်ရဲသည် ရသော သတင်းများကို အခြေပြု တည်ပြီး အသင့် ပြင်ဆင်ထားနှင့်သည်။

သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဘုရင် မောင်ယွိုင်၏ တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံးကို နိုင်နိုင်သော အခြေအနေ ရှိနေပြီ။ သူလျှို့ နှစ်ယောက်ထံမှ အခွင့်သာပြီ ဆိုသည့် သတင်း ရလျှင် ရချင်း မောင်ယွိုင်၏ တိုင်းပြည်ကို တရကြမ်း ချီတက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ဘုရင် မောင်ယွိုင်မှာ စစ်တိုက်ရာတွင်ပါ သူလျှို့ နှစ်ယောက်ကို လက်သုံးထားမိသည်။ သူလျှို့တွေက ဗယမာန်ရဲ အကြောင်းကို အဆများစွာ ချဲ့ကားပြီး သတင်း လွှင့်သည်။ ဝစစ်သည်တွေမှာ မတိုက်ရမီက စစ်ရှုံးသော စိတ် ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပြီ။ ဝဘုရင် မောင်ယွိုင်မှာ စစ်ရှုံး၍ ထွက်ပြေးရာတွင်ပင် သူလျှို့

နှစ်ယောက်အား ချန်မထားနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုအခါ အခြံအရံ အနည်းငယ်ဖြင့်သာ ပြေးပါသည်။ ဗယမာန်ရဲ၏ လက်ထဲသို့ သို့ပန်း အဖြစ် ကျရောက်သွားလေ၏ ။

ဗယမာန်ရဲသည် သူလျှို့ဖြင့် လုပ်ကြံရသည့် အရသာကို ကောင်းစွာ သိ သွားပြီ။

သို့အတွက် ဒွိုင်ဒုန် နယ်သား ဝတစ်ယောက်ကို ဇင်းမယ်သို့ လွှတ်ပြန် သည်။ ထိုသူလျှို့ ဝ၏ အမည်မှာ မာန်ဖ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်မကြီး နာနင်သာမဒေဝီ နတ်ရွာစံခဲ့ပြီ။ မြေးတော် များ အုပ်စိုးနေပြီ။

ဇင်းမယ် ဘုရင်သည် မာန်ဖကို အလွန် ယုံကြည်သည်။ လက်ရုံး တစ်ဆူ အရာ၌ ထားသည်။

မာန်ဖကလည်း ဘုရင် ကြိုက်သမျှ အကုန် ဆောင်ရွက်ပြီး မကောင်းမှု ဟူသရွေ့ကို ဘုရင့် အမိန့်ဖြင့် ကျူးလွန်သည်။

ဇင်းမယ် ပြည်သူ ပြည်သားတွေက ဘုရင်ကို အထင်လွဲသည်။ တစ်နေ့ တခြား မုန်းတီးလာကြသည်။ သည်ဘုရင် မရှိမှ အေးမှာပါ ဟူသော အတွေး ပြည်သူ့ ရင်၌ ပြည့်လျှံလာချိန်သည် ရန်သူ ဗယမာန်ရဲ၏ စစ်တပ်ကြီး ရောက် လာချိန် ဖြစ်သည်။

ဗယမာန်ရဲ၏ တပ်များကို ဇင်းမယ် ဘုရင် မနှင်ထုတ်နိုင်။ ညီတော်၏ တပ်များရှိရာ အထိ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

ညီတော်မှာ ဗယမောင်ကိန်ဂွမ်တိုင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဗယမာန်ရဲ၏ တပ်များကို နှစ်ဦးပေါင်း အင်အားဖြင့်လည်း မတွန်းလှန်နိုင်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် နာနင်သာမဒေဝီ မင်းဆက်သည် ဇင်းမယ်၌ ဇာတ်သိမ်း ခဲ့

လေ၏ ။

ဗယမာန်ရဲသည် ထီးပြိုင် နန်းပြိုင်များကို ဖယ်ရှားပြီးနောက်တွင် နန်းတော် ဆောက်ရန် စီစဉ်သည်။ သူ သဘောကျသော နေရာမှာ ရွှေသမင် လိုက် ရင်းသူ တွေ့ခဲ့သည့် လွင်ပြင် ဖြစ်သည်။

ဟူးရား ပညာတတ်တို့ကမူ မာန်ယှိုင် (မောင်ယှိုင်) ၏ နန်းတော်ဟောင်း ရှိခဲ့ဖူးသည့် ကန်ကျောက် အရပ်သာ အကောင်းဆုံးဟု အဟော ထွက်သည်။

နက္ခတ် ပညာရှင်များကလည်း သားတော် အစဉ် မြေးတော် အဆက် ငါးဆက် အထိ ဘုန်းမီးနေလ တောက်လိမ့်မည်ဟု ဟောကိန်း ထုတ်သည်။

'မောင်မင်းများ၊ မင်းဆက် ငါးဆက်ဟာ လွန်ရော ကျွံ့ရော နှစ်ရော ငါးဆယ် သုံးရာပဲ ကြာရှည်မှာပါကလား'

လုံ့လကြီးစွာ ပြုစု ပျိုးထောင်ပြီး ခက်ခဲစွာ တည်ဆောက်ရသော မင်းဆက် တစ်ဆက်သည် ဤမျှသာ တည်တံ့မည် ဆိုခြင်းကို ဗယမာန်ရဲ သဘောမကျပါ။ ထိုအခါ ဗေဒင် ပညာရှင်က တင်လျှောက်၏ ။

'ရွှေမြို့ တော်ကြီး ကြီးကျယ် စည်ကားစေချင်ရင် မြို့ စောင့် နဂါးမကို ခမ်း နား ကြီးကျယ်စွာ ပသပါ ဘုရား၊ မြို့ သက် နန်းဆက် ရှည်မြင့်ရေး အတွက် ကတော့ ရသေ့ တစ်ပါးကို ပင့်ပြီး နန်းအပ်ပါ ဘုရား'

ဗယမာန်ရဲ ထိတ်လန့်သွား၏ ။

'အလို ဘာကြောင့် ရသေ့ကို နန်းအပ်ရမှာတုံး' ဟု မေး၏ ။

'သည်နေရာကို စတင် တွေ့သူဟာ ရသေ့ ဖြစ်လို့ပါပဲ အရှင်မင်းကြီး၊ အမှန်တကယ် စီရင် အုပ်ချုပ်ရမှာက အရှင်မင်းကြီး ဖြစ်ပေမဲ့ မင်းဆက် ရှည်မြင့်ရေး ကိန်းခန်း အရကတော့ ရသေ့ ရဟန်းများသာ အမည်ခံပြီး အုပ်ချုပ်သင့်ပါတယ် ဘုရား'

မည်သို့ဖြစ်စေ ဗယမာန်ရဲသည် နန်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်သည်။

နေရာဟောင်းမှ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သူများကို အိုးအိမ် တည်ထောင် နေထိုင် ကြရန် ခေါ်ယူ နေရာ ချထားပေးသည်။

ထိုသူတွေ ကြီးပွား ချမ်းသာသည်ကို မြင်ရ ကြားရသူများ အများအပြား ရွှေ့ပြောင်းလာကြရာ လေး ငါးနှစ် အတွင်း၌ စည်ကား ကြီးကျယ်သော ရွှေ မြို့ တော်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏ ။

သို့သော် နန်းတော်ကြီး ပြီး၍ နန်းတက်မည် ရှိသောအခါ ဗယမာန်ရဲမှာ အခက်အခဲ တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံရလေ၏ ။

ယင်းမှာ ယတြာ ဆရာ၏ အဟော ဖြစ်၏ ။

'အရှင်မင်းကြီးဟာ ယွန်းဖြစ်တဲ့ အတွက် ဦးစွာ ပထမ ဝကို နန်းတင် သင့်ကြောင်းပါ ဘုရား၊ ထိုနောက်တွင်မှသာ ဝကို နှင်ထုတ်ပြီး အရှင် မင်းကြီး ဘိသိက် ခံသင့်ကြောင်းပါ၊ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ပါမူ မြေးတော် အစဉ် မြစ်တော် အညွန့်သာမက တီ တွတ် ကျွတ်ဆက် အထိ မင်းဆက် ရှည်လျားနိုင်ကြောင်း ပါ ဘုရား'

'အကြောင်းကို တင်စမ်းဦး မောင်မင်း'

'သည်အရပ်ဟာ ဂုံတွေ့ရဲ့အရပ် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ဘုရား'

ဗယမာန်ရဲ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

သူ စစ်ပြုရသူများမှာ ဝတွေသာ ဖြစ်သည်။

ယခု နန်းတော် ဆောက်၊ မြို့ တည်သော အရပ်မှာလည်း ဝဘုရင် စံစား သွားသော နေရာဟောင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် အဘယ်က ဂုံ၏ နေရာ ဖြစ်ရသနည်း။

သို့သော် သူသည် တိုင်းသူ ပြည်သားများ စိတ်ရွှင်လန်း ချမ်းမြစေရန်

အတွက် ထိုအရာများကို လိုက်လျော ခွင့်ပြုသည်။

ဤသို့ဖြင့် နန်းသိမ်းပွဲ ဆင်နွှဲသူမှာ မာန်ဖ ဖြစ်နေသည်။

မာန်ဖမှာ ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် နန်းသိမ်းပွဲ ဆင်နွှဲရသည်။ စားတော် ခေါ်ရန် တည်ခင်းထားသည်များကို စားသောက်ရသည်။ စားသောက်နေဆဲတွင်မှ သူ့သခင် ဗယမာန်ရဲ ရောက်လာသည်။

'ဒါ မင့်နေရာလား၊ သွားစမ်း၊ အခု ထွက်သွား'

ဗယမာန်ရဲသည် အများဆန္ဒကို ဤနှယ် လိုက်လျောရုံမက ဂုံအဝတ်ကို ဝတ်ရသေးသည်။ ဂုံ အိမ်ထောင်စု ကိုးဆယ့်ခြောက် အိမ်ထောင်ကိုပါ ဖိတ် ခေါ်ပြီး နေရာ ချထား ပေးပြန်သေးသည်။

ဂုံပြည်ကြီး လွန်စွာ ကြီးကျယ် စည်ကားလာပြီ။

ဥတ္တရာသန် မင်းထံမှ ကန်တော့ လက်ဆောင် တောင်းသော ရာဇသံ ရောက်လာသည်။

ဗယမာန်ရဲက ပြက်ရယ် ပြုလွှတ်လိုက်သည်။

သို့ကြောင့် ဥတ္တရာသန် စစ်သည်များ သိန်းချီလျက် ရောက်ရှိလာသည်။ ဗယမာန်ရဲ၏ အင်အားလည်း မသေးငယ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဥတ္တရာသန်များကို မနှင်ထုတ် မချေမှုန်းနိုင်။ မြို့ တွင်းမှ ခုခံ နေရတော့သည်။

ဥတ္တရာသန်များလည်း ကြာလာသော အခါ စားနပ် ရိက္ခာ ခက်ခဲလာသည်။ မြို့ ထဲသို့လည်း မဝင်နိုင်။ မြို့ ထဲသို့ ဥမင်တူး ဝင်လျှင် မြို့ ကို သိမ်းနိုင်မည်။

ဥတ္တရာသန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဥမင် တူးရန် သင့်လျော်မည့် နေရာကို လိုက်လံ စစ်ဆေးသည်။

ဗယမာန်ရဲ၏ သူရဲကောင်း ဗယနမ်တောင်က ထိုအခွင့်အရေးကို လက်

လွတ်မခံ။

သူရဲခို အတွင်းမှ ထွက်ကာ လေးဖြင့် ခွင်းတော့သည်။

ဥတ္တရာသန်များတွင် စစ်သည် အင်အား ကြီးမားပါ၏ ။ စိတ်ဓာတ် အင်အားကား နံ့ချာလွန်းသည်။

သူတို့ ဗိုလ်ချုပ် ကျဆုံးသွားလျှင် မလုပ်တတ် မကြံတတ်တော့။ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းကုန်သည်။

ဤအခွင့်ကောင်းကို ဗယမာန်ရဲ အမိဖမ်းပြန်သည်။

လမိုက်ည တစ်ညတွင် မြို့တံခါး ဖွင့်ပြီး တရကြမ်း ထွက်တိုက်တော့သည်။

ဥတ္တရာသန် အများအပြား သေသည်။ အများအပြား သို့ပန်း ဖြစ်ကုန်သည်။ လက်နက် ဆင်မြင်း တောင်ပုံကန်သင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဥတ္တရာသန်များ နောက်ထပ် မလာတော့ချေ။

[၀ ပုံဖြင့်]

*

ပြသုလ် ရောက်သော ကံ

ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါက ရာမညတိုင်းတွင် သီလ သမာဓိဖြင့် ပြည့်စုံ သော ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး ရှိသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျေးရွာ တစ်ရွာ အနီးတွင် သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်။ ရွာနှင့် ကျောင်း၏ ကြားရှိ ဥယျာဉ် တွင် စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်နေသော ဒါယကာမှာ ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား အလွန် ကြည်ညိုသည်။ ကျောင်းသို့ တစ်နေ့ တစ်ခေါက် ရောက်လာကာ ဆရာတော် ဘုရား၏ တရားတော်များကို နာယူလေ့ ရှိသည်။

သူသည် ကျောင်းသို့ ရောက်လာသည့် အခါတိုင်း လှူဖွယ်ဝတ္ထု တစ်ခုခု ပါလာလေ့ ရှိသည်။

ထိုနေ့တွင်ကား ဒါယကာသည် လှူစရာ မပါဘဲ ရောက်လာသည်။ စိတ် ဆင်းရဲစရာ တစ်ခုခု ကြုံလာရဟန် ရှိ၏ ။

ဆရာရင်း ဒါယကာရင်း ဖြစ်နေရကား ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ရင်းနှီးစွာ မေးမြန်းသည်။

'ဒကာကြီး၊ မျက်စိ မျက်နှာ မကောင်းပါကလား၊ ဘာဖြစ်လာသတုံး'

ဒါယကာသည် ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ ငေးမောနေပြီးမှ စိတ်မချမ်း သာသော အသံဖြင့် လျှောက်ထား၏ ။

'ကျောင်းကို လှူဖို့ ရည်စူးထားတဲ့ ဒူးရင်းသီး ဘုရား၊ သည်အချိန် ဆိုရင် ဆွတ်ဖို့ တော်ပြီ ဆိုပြီး သွားတော့ မိုက်လိုက်တဲ့ ရှဉ့်ငပေါ ဘုရား၊ သည့်ပြင် အလုံးတွေကို ကိုက်ရင် မပြောပါဘူး ဘုရား၊ အလုံးကောင်း မျိုးကောင်းမို့ ကျောင်း လှူမယ် ရည်စူးထားတဲ့ အလုံးကိုမှ ကိုက်သွားလို့ပါ ဘုရား'

'စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား ဒကာ၊ ငရှဉ့်ကံ ငရှဉ့်ရောက်၊ မုဆိုးကံ မုဆိုးရောက်၊ မြွေကံ မြွေရောက် ဆိုတာ'

'ကြားဖူးသလိုလိုတော့ ရှိပါသ ဘုရား'

'အေး အေး၊ အဲဒါကြောင့် ဒကာကြီး ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေ နှင့်၊ အလဟဿ ဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ သစ်သီး အတွက်လည်း နှမြောတသ ပူပန် မနေနှင့်တော့၊ မကြာခင်မှာပဲ ရှဉ့်ငပေါကံဟာ ရှဉ့်ငပေါဆီ ရောက်လိမ့်မယ် ဒကာကြီး'

ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တရားပြ စကားကို ဒါယကာ ခေါင်း တညိတ် ညိတ်ဖြင့် နာယူသည်။

သို့သော် ရှဉ့်ငပေါအား မည်သူက လာပြီး ကိုက်မည်နည်း စဉ်းစားကြည့် သည်။ စဉ်းစား၍ မရသော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ စကားများမှာ မှားယွင်း ခဲသဖြင့် ထပ်တွန့် မလျှောက်ရဲပေ။

သို့ဖြင့် အခြား တရား စကားများ ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရှဉ့်ငပေါ အကြောင်း၊ ဒူးရင်းသီး အကြောင်းသို့ စကား မရောက်တော့ပေ။

ဒါယကာသည် နောက်နေ့များတွင်လည်း ကျောင်းသို့ ရောက်သည်သာ။ အထက်ပါ အကြောင်းကိုကား စကား မစပ်မိချေ။

တစ်နေ့သော အခါတွင်ကား ဒါယကာသည် ကျောင်းပေါ်သို့ ပျာယီး ပျာယာ တက်လာသည်။

'ရှဉ့်ငပေါက် ရှဉ့်ငပေါထံ ရောက် ဆိုတဲ့ စကားဟာ တယ်မှန်ပါကလား'
ဆိုပြီးမှ ဝတ်ချ၏။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ဧကသီကို လက်ကတော့ ပြင်ထိုးရာက
လှမ်းမေး၏။

'ဒကာကြီး၊ ဘာတွေ အကြောင်းထူးလာလို့ အော်ကျယ် အော်ကျယ် ဖြစ်
လာတာ တုံး၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါဦး'

'ထူးဆို ရှဉ့်ငပေါကြီး ဘုရား'

'ဒကာကြီး ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရှဉ့်ငပေါတွေ အများကြီး မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် ပြောတဲ့ ရှဉ့်ငပေါက ကျောမွေး တွေ
နီရဲနေလို့ မှတ်မိနေပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် ကျောင်းလှူဖို့ ရည်စူး ထားတဲ့
ဒူးရင်းသီးကိုမှ ရွေးကိုက်သွားတဲ့ အကောင်ပါ ဘုရား'

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် မည်သို့မျှ မစွက်တော့ဘဲ စကား အဆက်
ကိုသာ ငဲ့လင့်တော်မူ၏။

'မနက်ကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ မျက်စိ အောက်တွင်ပဲ ကျောနီကြီးဟာ
မုဆိုးရဲ့ မြားချက် တန်းလန်းကြီးနှင့် ကွမ်းသီးပင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားတာ မြင်
လိုက်ရပါတယ် ဘုရား၊ အဲဒါကြောင့် ရှဉ့်ငပေါရဲ့ ကံဟာ ရှဉ့်ငပေါထံ ရောက် ဆိုတဲ့
စကားဟာ တယ်မှန်ပါကလားလို့ ပြောတာပါ ဘုရား'

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရာက မိန့်တော်
မူ၏။

'အင်း အင်း၊ မုဆိုးကံလည်း မုဆိုးထံ ရောက်ရမှာပဲ'

ဒါယကာသည် အခြား တရားစကားများကို လျှောက်ထား ဆွေးနွေးပြီး
နောက် ကျောင်းမှ ပြန်သွားလေ၏။

ရက်များစွာ ကြာသွားချိန်တွင် ရှဉ့်ငပေါကို ပစ်ခတ်ခဲ့သော မုဆိုးမှာ တောလည်ရင်း မြွေခဲခံရပြီး ကွယ်လွန်လေ၏။

အထက်ပါ ဒါယကာကြီးသည် ထိုသတင်းကို ကြားလျှင် ကြားချင်း ကျောင်းသို့ ပြေးလာပြန်၏။

'မုဆိုးရဲ့ကံ မုဆိုးထံ ရောက် ဆိုတာ တယ်မှန်ပါကလား ဘုရား' အစ ချီကာ သူ ကြားခဲ့ရသမျှကို ဆရာတော်ဘုရားအား လျှောက်ထားလေ၏။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ကွမ်းတမြို့မြို့ ဝါးနေရာက ထွေးခံယူကာ ကွမ်းသွေး ထွေးပြီးမှ အေးဆေးစွာ မိန့်တော်မူ၏။

'အေးလေ၊ မြွေရဲ့ ကံဟာလည်း မြွေထံ ရောက်ရဦးမှာပဲပေါ့'

တစ်ကြိမ် ပြော တစ်ခွန်း ပြော ဖြစ်သော်လည်း ဒါယကာ မှတ်မိသည်။ ရှဉ့်ငပေါနှင့် မုဆိုးတို့၏ အဖြစ်ကို သိပြီးသဖြင့် ယုံကြည် စွဲမြဲသည်။

ထိုဒါယကာသည် မိမိ၏ ဥယျာဉ် အလုပ်များကို နေ့စဉ် လုပ်ရ၏။

ကွမ်း ခူး၊ ကွမ်းသီးပင် တက်၊ ခူးရင်းပင် ရှင်း၊ မြေဖို့ အမှိုက်ရှင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်များမှာ လုပ်၍ ကုန်သည် မရှိ၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခု စီရီနေသည်။

တစ်နေ့တွင် ချုံနွယ်များကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းနေသော ထိုဒါယကာ သည် မြွေကို ဓားဖြင့် ခုတ်မိလေ၏။ ချုံက မည်းမည်း၊ မြွေက မည်းမည်းမို့ အရောင်ချင်း ရောနေ၏။ ခုတ်မိပြီးသော အပိုင်းအစက တွန့်လိမ် ခုန်ပေါက် နေမှ မြွေကို ခုတ်မိပါကလားဟု ဒါယကာ သိလေ၏။

သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆရာတော်၏ မိန့်မြွက် စကားသည် ပေါ်လာတော့၏။

'ငရှဉ့်ကံ ငရှဉ့်ထံ ရောက်၊ မုဆိုးကံ မုဆိုးထံ ရောက်၊ မြွေကံ မြွေထံသို့ ရောက်'

ရှဉ့်ငပေါကို သတ်သော မုဆိုးကို မြွေက ကိုက်သတ်သည်။

ထိုမြွေကို သတ်မိသော ငါသည်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဒုက္ခ ရောက်
တော့မည်။ မြွေကိုက် ခံရမည်လော၊ သစ်ပင် ပိမည်လော၊ ကျားကိုက် ခံရ မည်လော။

ဒါယကာ ဥယျာဉ်သမားမှာ အလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ မိမိလည်း
ရှဉ့် ငပေါနှင့် မုဆိုး၊ မြွေတို့ နည်းတူ ဒုက္ခ တွေ့တော့မည်ဟု ထင်နေသော ကြောင့်
ဖြစ်သည်။

ဒါယကာမှာ အလုပ် မလုပ်နိုင်ရုံသာမက နေ၍ လည်း မဖြောင့်တော့ပါ။
စားလည်း သည်စိတ်၊ အိပ်လည်း သည်စိတ်ဖြင့် ဖြစ်နေတော့ရာ နောက်ဆုံး၌ ဘုရင့်
ဥယျာဉ်ထဲ ဝင်ပြီး ဘုရင့် ရွှေဥဒေါင်းကို ခိုးယူ သတ်စားလေ၏ ။

ဘုရင် အမွန်တမြတ် ထားသော ရွှေဥဒေါင်း ပျောက်လျှင် ပျောက်ချင်း
မင်းချင်းတို့ အပူတပြင်း စုံစမ်း ရှာဖွေကြသည်။

ဥယျာဉ်သမား ဒါယကာကို ခိုးထုပ် ခိုးထည်ဖြင့် ဖမ်းမိသည်။ ဖမ်းဆီး
ချုပ်နှောင်ကာ ဘုရင့် ရှေ့တော်သို့ ပို့ဆက်ကြသည်။

ရှင်ဘုရင်သည် မင်းဘဏ္ဍာကို ကျူးကျော် စော်ကားသော ဥယျာဉ်သမား
အား သေချာစွာ စစ်မေးတော်မူသည်။ ဥယျာဉ်သမားလည်း ဆရာတော်အား လှူရန်
ရည်စူးထားသော ခူးရင်းသီးကြီး ရှဉ့်ငပေါ အကိုက် ခံရပုံကို စတင် ဇာတ်ကြောင်း
လှန်သည်။ မြွေကို ဓားဖြင့် ခုတ်မိပုံ အထိ တင်လျှောက် အပြီး တွင် ဤသို့ နိဂုံး
ချုပ်၏ ။

'ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ကံဟာလည်း ကျွန်တော်မျိုးဆီ မုချ ရောက်တော့မှာ
သေချာပါတယ် အရှင်မင်းကြီး၊ ဒါဖြင့် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဝံကုတ် ခံပြီး သေ မလား၊
ကျားကိုက် ခံပြီး သေမလား စဉ်းစားကြည့်တော့ အဖိုး မတန်တဲ့ သေ နည်းနှင့်
သေမယ့် အစား ဂုဏ်ရှိရှိ အထက်တန်းကျကျ သေမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူး
ပေါ်လာပါတယ် အရှင်မင်းကြီး'

'ဟဲ့ တရားခံ၊ လိုရင်းကို တင်ဟဲ့'

အာဏာသားများက ကြိမ်းမောင်း ငေါက်ငမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

'မှန်ပါ။ အထက်တန်းကျကျ ဂုဏ်ရှိရှိ သေဖို့ နည်းကတော့ တိုင်းပြည် မှာ အမြင့်မြတ်ဆုံး ဖြစ်တဲ့ ရှင်ဘုရင် သတ်တာ ခံပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဟိုး လေးတကျော်ကျော် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲသည်လို တွေးမိတဲ့ အတွက် မင်း ပြစ် မင်းဒဏ် မသင့် သင့်အောင် မင်းဘဏ္ဍာကို ခိုးယူ သတ်ဖြတ် စားသောက် ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည် အရှင်မင်းကြီး'

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သာမန် ရာဇဝတ်မှု အဖြစ် မရှုမြင်ချေ။ လေးလေး နက်နက် ဆင်ခြင် သုံးသပ်သည်။ အတန်ကြာအောင် တွေးတော သုံးသပ်ပြီးမှ အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်တော်မူသည်။

'ဟဲ့ ဥယျာဉ်သမား၊ မောင်မင်းရဲ့ ကံကို ငါ ဆက်ပြီး မယူချင်ဘူး။ အကုသိုလ် အကြောင်းတရားဟာ သည်မှာ ဆုံးပါစေတော့၊ ဒါကြောင့် မောင် မင်းကို ရာဇဒဏ် ပေးခြင်းအားဖြင့် လက်စား မချေလို၊ အမှုမှ လွတ်စေ'

၊မွန် ဝံဖြင်၊

*